

BIBLICUM

tidskrift för biblisk tro och forskning

3/2008

Redaktionellt

Tidskriften Biblicum ser som sin främsta uppgift att sprida en rätt och fördjupad kunskap om Bibeln och dess sanningar. Det är viktigt i en tid som denna då dessa sanningar förkastas också av dem som egentligen skulle försvara dem, sanningar som är av avgörande betydelse för oss människor. I den heliga Skrift finns inga onyttiga eller betydelselösa sanningar. Tvärtom, det som står skrivet där är skrivet till vår undervisning och hjälp på vägen mot evigheten. Ur Bibeln hämtar vi hopp inför döden och evigheten. Tilltron till bibelordet och det hopp som detta ord förmedlar är inte osäkert eller ovisst utan fast grundat i Gud själv som är dess upphov. Det innebär att vi inte behöver leva i ovisshet om vad som ska komma efter detta livets slut. Vi ser inte döden som en katastrof utan kan med Paulus säga: "För mig är livet Kristus och döden en vinst." Därför är det så tragiskt att de flesta människor förkastar budskapet från Gud, vare sig man förnekar det helt eller förvränger bibelordet till oigenkännlighet och på så sätt förstör hela budskapet. Inte sällan sker det under namn av vetande, vetenskap och utveckling.

Ateismen, som framträder med allt större emfas och hårdare angrepp på den kristna kyrkans beaktelse, talar med stor självtillit om sitt vetande och ställer det i motsats till tro. Och där skäms man inte för beaktelsen som säger: "Det finns ingen Gud, det finns ingen Skapare, det finns inget liv efter döden." Meningen är att den som beaktar sig till Bibeln och den apostoliska tron ska känna sig i underläge. Den kristna

tron framställs som obskyr och tvivelaktig. Förnekaren säger att bara det som kan bevisas kan accepteras. Då faller förstås den kristna tron under deras dom och får underkänt. Tanken är att den kristne bekännaren ska känna sig enfaldig, lurad och utvecklingsfientlig, bakåtsträvande och förtryckt.

Därför är det av största vikt att kristna människor har kunskap i Skriften och kan bemöta förnuftets tankebyggnader med det enda vapen som kan göra dessa om intet. *"De vapen vi strider med är inte svaga utan har makt inför Gud att bryta ner fästen. Ja, vi bryter ner tankebyggnader och allt högt som reser sig upp mot kunskapen om Gud."*

Är då vetenskapen en fara för den kristna tron? Finns det verkligen en motsättning här? Finns det en motsättning mellan tro och vetande? Vi kan inte se att det finns någon sådan motsättning. Aposteln säger t.ex.: "Jag vet på vem jag tror", och Petrus säger: "Vi tror och förstår att du är Guds Helige." Vårt vetande kommer alltid att begränsas av den mänskliga hjärnans förmåga att ta till sig information och omsätta den. Tron på en levande Gud och Bibeln som hans ord är så oändligt mycket mer. Sanningen är den att den som tror på Bibeln inte behöver känna sig ängslig inför ärlig och sann vetenskap eller nya upptäckter så länge vetenskapen står för något som man verkligen vet. Det finns ingen som helst anledning för den kristne bekännaren att vara ängslig inför nya vetenskapliga rön. Den empiriska vetenskapen har inte ett enda bevis som t.ex. talar emot en Skapares existens. En seriös vetenskapsman skulle inte heller komma på idén att försöka bevisa det, helt enkelt av den anledningen att det inte kan bevisas med något enda experiment.

Biblicum vill med sitt arbete lyfta fram det bibliska budskapet som är väsensskilt från människors föreställningar om en gud eller kunskapen om honom. Bibeln har faktiskt en berättelse om skapelsen, om hur allt började, och då fanns Gud där. Hela den bibliska historien om skapelsen och Guds frälsningsplan förutsätter en skapande Gud, en levande och frälsande Gud. Om detta berättar hela Skriften på många olika sätt. Hebreerbrevet t.ex. inleder sin berättelse med att säga: *"Sedan Gud i forna tider många gånger och på många sätt hade talat till fäderna genom profeterna, har han nu i den sista tiden talat till oss genom sin Son."* Både muntligt och i skrift har Gud informerat om sin avsikt med skapelsen och människan. Detta vittnar Bibeln om. Är det därför man är så angelägen att angripa den kristna kyrkans grundval, den heliga Skrift? Är det

därför man lägger så mycken möda på att förklara att Bibelns Jesus är ett tankespöke? I detta nummer tas frågan upp om det finns några nya forskningsrön om den verkliga Jesus eller om det finns en annan Jesus som kyrkan inte känner till.

I en artikel tas den viktigaste av alla frågor upp, nämligen hur vi människor förklaras rättfärdiga inför Gud. Kyrkan står och faller med frågan om rättfärdiggörelsen. Vi tror att det bibliska budskapet om en Frälsare som kommit hit till jorden för att uppfylla lagen och försona synden måste bli förkunnat för människor och mottaget i tro. Vi tror att Jesu ord om att han är vägen, sanningen och livet och att ingen kommer till Fadern utom genom honom är sanna och livsviktiga för alla människor. Någon annan väg finns inte. Förlorar man den vägen, förlorar man precis allt. Allt hopp är ute och människor går förlorade.

Tron på och övertygelsen om att detta måste förkunnas och komma till människors kännedom driver oss i Biblicum att fortsätta sitt arbete. Med vår tidskrift vill vi uppmuntra alla de som känner sig nedtyngda av det tryck som otrons alla krafter mobiliserar. Det är inte hopplöst, vårt hopp är fast grundat och är Guds gåva till oss! Om denna tidskrift kan få någon människa att ta fram sin Bibel och finna att Gud verkligen har något att säga också idag, är inte vårt arbete förgäves. Guds ord är inte förlegat eller talat ut i ett tomrum. Det är levande och kraftigt och skarpt så att det skiljer sanning från lögn. Det är avsett för den enskilda själen, det talar direkt till läsaren och ska tas emot av den enskilda människan. Istället för att ifrågasätta och misstänka det flertusenåriga och beprövade Guds ord, ska frågan ställas: "Vad betyder detta för mig?"

Det finns egentligen ingen motsättning mellan tro och vetande, den tro som verkas av den helige Ande genom Guds ord och nåd. Men då människor också inom den yttre kristenheten blandar samman det gudomliga ordets lag och evangelium och gör en egen tolkning, främmande för Bibeln själv, då blir det motsättningar. Därför anklagas Bibeln för att komma med motsägelser, felaktigheter, fantasier och påhitt. Men den motsäger inte sig själv därför att den ytterst har *en* författare, även om många olika personer varit inblandade i dess tillkomst. Kärnan och stjärnan är alltigenom den enfödde Sonen som kom som Frälsare för hela världen. När han föddes i Betlehem förkunnade änglarna: "Han är Messias, HERREN." Nu var han född, nu var tiden inne som förutsagts av profeterna. Det innebar en glädje för alla folk. Han är alla

folks Frälsare, hela människosläktets Frälsare. Gud hade inte glömt sitt löfte från Edens trädgård, han hade upprepat det om och om igen och genom en jungfrus liv sände han sin Son, som blev motsagd och hatad av dem som inte kunde förstå varför Gud skulle välja en sådan väg för frälsningen. "Du har en oren ande", sa man. Och så har otron fortsatt under historiens gång. Måttstocken på renhet, vishet, kunskap, vetande och rätt är för otron det egna förnuftet och dess föreställning om hur allt ska vara.

Ytterst beklagligt är att den kristna kyrkans historia har så många förfärliga exempel på övergrepp mot människor utförda i religionens namn. Ateismen och förnekelsen tar ofta sin utgångspunkt i dessa handlingar och drar slutsatsen att detta är trons resultat. Men också vid ett ytligt studium i Skriften borde man inse att Gud har verklig omsorg om den svage. Han accepterar inte att änkan, den faderlöse eller fattige förföljs eller utnyttjas. Själva livet skyddas av ett bud i dekalogen och det gäller från ögonblicket då det tänds. Angreppen på den kristna tron kan inte bemötas med försvar av onda handlingar som begåtts i Guds namn. De kan endast bemötas med bekännelse av synd och vaksamhet mot den onda naturen i eget hjärta.

När de kristna kyrkorna samlas till ekumeniska möten för att visa upp sin enighetsiver inför världen kanske man kunde ta upp dessa frågor till behandling, istället för att stå handfallna vid katastrofer och vattenmassor och fråga med ateisten: "Var finns Gud?" Man kan förbereda sig genom studiet av utsagan hos Job: *"Änkor lät du gå med tomma händer, och de faderlösas armar blev krossade. Därför omges du av snaror och förfäras av plötslig skräck, eller av mörker så att du inget ser, och av vattenmassor som övertäcker dig. Bor inte Gud i himlens höjd?"* Vare sig Gud sände sina talesmän som förkunnade hans vilja eller sände människor på vilka man kunde bevisa sin kärlek, vände man sig endast bort. Då kan det mycket väl hända att Gud måste "höja rösten" och visa att det finns saker som han anser viktigare än vad vi gör. Det motsäger på intet sätt hans allmakt, tvärtom.

Det enda sätt på vilket vi kan bemöta fanatism, vidskepelse och lögn, vare sig den är av religiös eller sekulär natur, är att med tålmodighet visa till Bibeln. "Allt kött är hö" och går mot sin undergång, "men vår Guds ord förblir i evighet". Herrens apostel säger: *"Så mycket fastare står nu det profetiska ordet för oss, och ni gör rätt i att hålla er till det som till ett ljus"*

som lyser på en mörk plats, tills dagen gryr och morgonstjärnan går upp i era hjärtan. Framför allt skall ni veta att ingen profetia i Skriften har kommit till genom egen utläggning. Ty ingen profetia har burits fram genom någon människas vilja, utan ledda av den helige Ande har människor talat vad de fått från Gud.”

AS

Vem är han?

Den verkliga Jesus från Nasaret.

Av Seth Erlandsson

Endast 175 kronor

**Biblicum Förlag, Släntvägen 10, 331 35 Värnamo.
E-mail: biblicum@bredband.net**

Jesusskrifterna

Finns det dokument som omkullkastar kyrkans framställning av kristendomens ursprung – skrivna av Jesus själv? Det hävdar Michael Baigent i sin nya bok *The Jesus Papers* (2006). En svensk utgåva har 2007 tagits fram av Bazar Förlag. Det har fått titeln *Jesusskrifterna* (384 sidor) och har följande säljande underrubrik: *Avslöjandet av historiens största mörkläggning*. Översättningen är gjord av Ingemar Karlsson, generalkonsul i Istanbul och tidigare bl.a. chef för UD:s idé- och analysgrupp.

Låt mig med en gång säga: Det är sällan jag fått i min hand en bok som innehåller så många lögner om Jesus och så grova omtolkningar av det nytestamentliga vittnesbördet.

Huvudfrågan

Den helt avgörande frågan är: *Vem var och är egentligen Jesus?* Det har också Michael Baigent klart för sig. Han skriver: "Vem och vad var egentligen Jesus?" (s. 138). Det svar som Nya testamentet så enstämigt ger accepterar han inte. Enligt Baigent är Nya testamentet "dålig historieskrivning... Texterna är osammanhängande, ofullständiga, förvanskade och partiska" (s. 148). Det beror på, menar han, att kyrkan på ett bedrägligt sätt har gjort "en omtolkning av historien" och lanserat "den artificiella 'trons Jesus' på bekostnad av den verkliga 'historiens Jesus – en man som talade om Gud och gav uttryck åt ett gudomligt budskap, men som alls inte gjorde anspråk på att själv vara Gud" (s. 87). Enligt Baigent gäller det att göra upp med Vatikanens "bedrägliga bild av Kristus och kristendomen" (s. 112). "Det finns en oerhörd klyfta mellan historiens Jesus och trons Jesus" (s. 301).

Vem var då Jesus enligt Baigent? En gnostisk lärare som vistades långa tider i Egypten bland judiska gnostiker och från dem hämtade sina ideer: "Jesus lärde sig sina färdigheter bland de mystiska judiska grupperna i Egypten" (s. 248). Det är i den gnostiska rörelsens texter "som vi mest sannolikt kan höra Jesu äkta röst" (s. 305).

Enligt Baigent dog aldrig Jesus på korset. Han menar sig ha bevis för att Jesus levde fortfarande år 45 (s. 25). Korsfästelsen var "fejkad". "Blodflödet verkar tyda på att Jesus fortfarande var vid liv. Allt som återstod var således att ta ner Jesus från korset, till synes livlös men i själva verket bara medvetslös, och föra honom till en privat grav där man kunde ge honom läkemedel för att få honom att vakna till liv igen. Han skulle därefter försvinna från scenen" (s. 154). "I den här boken har jag föreslagit att Jesus – med lite hjälp från sina närmaste vänner och i hemligt samförstånd med den romerske ståthållaren Pontius Pilatus – överlevde korsfästelsen" (s. 302). "Så snart Jesus ansågs vara utom all fara har jag föreslagit att de (Josef från Arimataia och Nikodemos) tog med honom från graven och förde honom i säkerhet på en plats där han kunde återhämta sig" (s. 302).

Redan i boken "Holy Blood, Holy Grail" av Baigent, Leigh & Lincoln (1982) "spekulerade vi över om inte bröllopet i Kana i själva verket hade varit Jesu och Marias eget bröllop" (s. 14). "Vi kan på goda grunder hävda att Jesus var gift och att Maria Magdalena var hans hustru. Men vi har inga direkta bevis – bara indicier" (s. 136). "Jag blir ofta tillfrågad om jag verkligen tror att Jesus var gift med Maria Magdalena. Jag kan bara svara att det inte finns några konkreta belägg vare sig för eller emot ett sådant antagande, och att jag därför varken kan tro eller tvivla. Mitt uppriktiga svar på frågan måste bli: 'Varför inte?'" (s. 333). "Så ofta vi glömmer det självklara! Jesus var jude. Vi säger ingenting annat än att 'en judisk man gifte sig och fick barn'" (s. 333). Baigent var redan i boken "Holy Blood, Holy Grail" inne på tanken att Jesus "före korsfästelsen hade fått åtminstone ett barn – eller hade lämnat sin hustru i havande tillstånd" (s. 26).

Grundantagande

Baigents grundantagande är att Nya testamentets vittnesbörd om Jesus är manipulerat och en förvanskning av historien. Med detta grundantagande som utgångspunkt känner han sig fri att föra fram och argumentera för fantasieggande spekulationer om vem den historiske Jesus egentligen var. Vi ska strax se närmare på vad Baigents spekulationer går ut på och hur han vill underbygga dem. Men först bör vi ställa oss frågan: vilken grund har Baigent för sin skeptiska hållning till Nya testamentet?

Finns det sakliga skäl att betvivla *apostlarnas ögonvittnesskildringar*?

Har olika syn på Jesus sin grund i att apostlarnas ögonvittnesskildringar är motstridiga och motsägs av andra tidiga dokument? ”Svaret är inte att ögonvittnena till Jesu verksamhet kommer med olika vittnesbörd. Det har man ibland försökt hävda, men det håller inte... De är helt samstämmiga. Svaret är att förnuftet gör motstånd mot det bibliska vittnesbördet att en människa samtidigt är Gud i en person och att denna gudamänniska är ’vägen, sanningen och livet’, människans enda hopp inför döden och den stora räkenskapsdagen. Det övergår mänskligt förnuft och därför kan det inte eller får det inte vara sant. Det nytestamentliga vittnesbördet måste på något sätt ifrågasättas. De olika svaren på frågan: ’Vem är den verkliga Jesus av Nasaret?’ avgörs alltså av tilltron till de enda ögonvittnen vi har till Jesu ord och gärningar. Och förkastandet av dessa vittnesmål grundar sig inte på andra och mera trovärdiga vittnesmål utan på den filosofiska ståndpunkten att övernaturliga ting inte kan vara historiskt sanna. Övernaturliga ting hör bara hemma i sagor och människotankar, inte i den historiska verkligheten.”¹

Men finns det inte en rad *gnostiska evangelier* som är mer trovärdiga än Nya testamentets texter och är inte de böcker som nu ingår i Bibeln en följd av kyrkans manipulerande av sanningen? Svaret är att de gnostiska evangelierna är av senare datum än Nya testamentets apostoliska evangelier och inga ögonvittnesskildringar av vad Jesus verkligen sa och gjorde under sin mer än treåriga offentliga verksamhet. De innehåller gnostiska tankegångar om människans inneboende ljus och självfrälsning, lagda i Jesu mun utan förankring i det som hände under Jesu vandringar i Galileen och Judeen. De gnostiska tankegångarna strider klart mot Bibelns människosyn och frälsningslära: att människans synd utestänger henne från paradiset och att Messias ställföreträdande laguppfyllelse och försoningsoffer är hennes enda räddning. När det gäller tillkomsten av Nya testamentets böcker, de gnostiska skrifterna och Bibelns kanon, se S. Erlandsson, ”Gardells Gud, Da Vinci-koden och Bibeln” (XP Media 2005), s. 61-78, och ”Vem är han?”, s. 149-162. ”Den Jesus som de gnostiska s.k. evangelierna talar om har mycket litet och ofta ingenting gemensamt med den Jesus som apostlarna vandrat tillsammans med och berättat om. Som Kristus och Frälsare blir Jesus ett andeväsen utan kött och blod.”²

1 S. Erlandsson, *Vem är han?*, XP Media 2007, s. 232.

2 *Vem är han?*, s. 161.

Enligt den naturalistiska filosofin som präglar *rationalistisk bibelforskning* kan trons Jesus inte sammanfalla med den historiske Jesus. Sedan får de apostoliska ögonvittnena säga vad de vill. Detta synsätt har Baigent gjort till sitt. Förutom sin utgångspunkt i bibelkritiken ansluter han sig helt till Elaine Pagels³ gnostiska omtolkningar av kristendomen och dess historia: "Vid 400-talets ingång hade trons Jesus i alla praktiska avseenden besegrat historiens Jesus. Myten om att de båda gestalterna skulle vara en och densamme hade blivit teologiskt rättfärdigad och som sådan en accepterad sanning" (s. 113). Utifrån trosutgångspunkten att Bibeln inte kan vara Guds särskilda uppenbarelse genom profeter och apostlar utan måste vara en alltigenom mänsklig produkt, blir följden att Bibelns data om Guds ingripande i historien och Jesu gudom mm på förhand måste avvisas.

Undangömda dokument?

Låt oss nu gå till Baigents framställning, kapitel för kapitel. Som en röd tråd går hans tes att det finns eller har funnits dokument som klart visar att Nya testamentets Jesus inte är den historiske Jesus. Men dessa bevis försvinner på olika sätt ett efter ett. Baigent tror att det är fråga om en mörkläggning som kyrkan genom Vatikanen svarar för. Den som läst Dan Browns bok "Da Vinci-koden" möter i Baigents bok en liknande konspirationsteori.

Kapitel 1 bär rubriken "Gömda dokument". Vi får här veta att i några lådor i en banklokal ska det ha funnits "arameiska eller hebreiska texter" (s. 19). Baigent ska ha sett dessa texter, tagit bilder av dem och lämnat dem till en expert i British Museum. Men denne expert försvann och med honom bilderna! "Jag hörde aldrig något mer om dem. Utan ett skrivet kvitto fanns det inte mycket jag kunde göra" (s. 22). Men lådorna med de forntida texterna då? Baigent skriver: "Jag har alltid undrat vad som hände med de där forntida texterna som jag fotograferade där på banken" (s. 23). Också de är försvunna!

Kapitel 2 bär rubriken "Prästens skatt". Här berättar Baigent om hur han en gång fick ett speciellt brev från en pastor Bartlett. Enligt detta brev skulle det finnas eller ha funnits "ett dokument som innehåller ovedersägliga bevis för att Jesus fortfarande levde år 45". Vidare, skrev Bartlett, kunde man utläsa ur dokumentet "att de radikala seloterna

---

3 Se E. Pagels, *The Gnostic Gospels* (London 1980) och *Beyond Belief* (New York 2003).

genomförde ett utbyte av personer på väg till avrättningsplatsen. Dokumentet avyttrades för en mycket stor summa pengar och blev antingen undgängömt eller förstört" (s. 25).

Bartlett hade fått dessa uppgifter från en kanik Lilley under samtal med honom i Oxford på 1930-talet. Lilley berättade för Bartlett att han en gång "kallades till Paris för att granska ett eller flera dokument som gav ovedersägliga bevis för att Jesus fortfarande skulle ha varit i livet år 45" (s. 35). Men Lilley berättade också för Bartlett att han trodde "att de dokument han arbetat med hade hamnat i Vatikanen, antingen undgängömda för all framtid eller förstörda" (s. 35). Återigen är Baigents "ovedersägliga bevis" försvunna!

Ett kapitel handlar om "Jesusskrifterna" som också fått ge namn åt Baigents bok. Med Jesusskrifterna menar Baigent *två brev* som Jesus ska ha skrivit till Stora rådet. Baigent påstår att han sett "Jesusskrifterna, de brev som Jesus hade skrivit till Sanhedrin" (s. 312) men inte kunnat läsa dem. Påven Johannes XXIII ska ha fått nys om dessa papyrusbrev och krävt att de skulle förstöras. Därför törs ägaren till breven inte visa dem längre och eventuellt är de redan förstörda. Baigent medger: "texter som jag fått se men som jag inte kunnat visa upp" (s. 335).

Baigent skriver att han kom dessa brev på spåren genom att han hört rykten "om dokument som är farliga för Vatikanen" (s. 307). Han försökte närma sig "ryktenas ursprung och ägaren till de dokument som låg till grund för dessa rykten. Ägaren var en israel som i många år hade bott i en europeisk storstad" (s. 307). Denne person berättade för Baigent att han 1961 hittade "två papyrusdokument med arameisk text, tillsammans med ett antal föremål som gjorde att han kunde datera fynden till omkring 34 e.Kr." (s. 310). Författaren till breven kallade sig "Israels barns Messias". "I det första brevet förklarade denne Messias att han inte hade menat att han var 'Gud' utan att 'Guds ande' fanns inom honom" (s. 310), allt enligt israelens ord. Baigent har ju inte själv läst texten.

Baigent stöder sig på ytterligare ett dokument som inte heller det kan visas upp. Det påstås gälla ett kort utdrag ur det s.k. *hemliga Markus-evangeliet*. Morton Smith⁴ hävdade 1958 att han hittat en kort handskrivna text på de blanka sidorna i ett förmodat brev från Klemens av Alexandria och att denna inskrivna text skulle vara ett avsnitt från det

---

4 Smith blev senare professor i religion vid Colombia University i New York och utgav 1982 boken *The Secret Gospel* (Clearlake, California).

s.k. hemliga Markusevangeliet. Det förmodade Klemensbrevet ingick i en bok med tryckåret 1646. Smith har hävdad att han fotograferat av texten.

Nu skulle en jämförelse mellan den handskrivna kopian och Smiths text kunna bevisa att Smith inte själv har hittat på texten. Har en sådan jämförelse kunnat ske? Baigent tvingas medge: "Olyckligtvis kunde Smith aldrig visa upp den handskrivna kopian av Klemens brev så att andra forskare kunde studera den och så att en grundlig teknisk undersökning kunde göras" (s. 271). Man upptäckte dessutom senare "att brevet hade avlägsnats ur boken" (s. 272).

Det råder olika meningar om Smiths upptäckt. Så sent som 2005 utkom en utförlig studie som hävdade att Smith skrivit texten själv. Andra har menat att texten inte är ett modernt bedrägeri utan ett gammalt sådant som låtsas vara ett brev av Klemens. Andra tror att texten är äkta. Men även om den skulle vara äkta vittnar den bara om existensen av ett dokument som omnämnts redan av kyrkofäderna. Liksom alla andra s.k. hemliga skrifter är ett eventuellt hemligt Markusevangelium en produkt av gnostikerna som fördömdes av urkyrkan p.g.a. de läror de framförde. *Gnostikernas produktion av "evangelier" härrör inte från den apostoliska tiden under det första århundradet utan den tog sin början först under det andra århundradet.*⁵

Korsfästelsen

I flera kapitel diskuterar Baigent Jesu korsfästelse och att den skulle vara fejkad. "Tanken på en fejkad korsfästelse har existerat under lång tid, och till och med Koranen nämner saken. Men exakt hur skulle egentligen en falsk korsfästelse ha kunnat genomföras?" (s. 39).⁶ I Sura 4:157 står det om Jesus enligt Mohammed Knut Bernströms översättning: "Men de dödade honom inte och inte heller korsfäste de honom, fastän det för dem tedde sig så." Muhammad Asad kommenterar: "Koranen tar således kategoriskt avstånd från berättelsen om korsfästelsen av Jesus."⁷

"Men om Jesus överlevde utan att någon annan tog hans plats, hur

---

5 Se *Vem är han?*, s. 149ff.

6 Angående Lena Einhorn's försök att förklara Jesu korsfästelse som fejkad, se *Vem är han?*, s. 173ff och 223f.

7 *Koranens budskap* i svensk tolkning av Mohammed Knut Bernström, Stockholm 1998, s. 128.

skulle det ha kunnat gå till?”, frågar Baigent. Han svarar med att hänvisa till Hugh Schonfield: ”Hugh Schonfield föreslår i boken *The Passover Plot* (1977) att Jesus blev drogad – att han sövdes ner på ett sådant sätt att han föreföll död men senare kunde återupplivas, efter att han hade tagits ner från korset. Detta är inte alls en så galen tanke, och den har också väckt en hel del uppmärksamhet. Så till exempel sände BBC år 2004 ett teveprogram om korsfästelsen under rubriken *Dog Jesus?* Elaine Pagels hänvisade till Schonfields bok, som enligt henne gjorde gällande att Jesus ’hade blivit nedsövd på korset, att han togs ner relativt snabbt och därför mycket väl kunde ha överlevt’. Hon avslutade med att konstatera att ’det är naturligtvis fullt möjligt’” (s. 153).

Baigent vill i detta fall inte nöja sig med fria spekulationer. Han gör också gällande att det finns bibliskt stöd för att Jesus aldrig dog på korset. Han skriver: Johannes berättar att ”Josef från Arimataia tillsammans med sin gode vän Nikodemus besökte graven *på natten* och förde med sig en stor mängd blandning av myrra och aloe (Joh 19:39). Dessa örter kunde visserligen användas som ren parfym, men det kan också finnas en annan tänkbar förklaring. Båda substanserna har en medicinsk användning – inte minst myrra som kan användas för att stoppa blödningar” (s. 155). Men här far Baigent med lögn. Johannes säger inte att vännerna besökte graven *på natten*. Det står tydligt i vers 31 att ”judarna inte ville att kropparna skulle hänga kvar på korset över sabbaten” och det framgår att romarna respekterade denna önskan. Alltså togs Jesu kropp ned från korset före sabbatens inbrott cirka kl. 18 och Josef och Nikodemus ”tog Jesu kropp och lindade den med linnebindlar tillsammans med de välluktande salvorna enligt begravningsseden bland judarna. Intill den plats där Jesus hade blivit korsfäst låg en trädgård, och i trädgården fanns en ny grav, där ännu ingen hade blivit lagd. I den lade de Jesus, eftersom *det var judarnas tillredelsedag* (alltså fortfarande före sabbatsdagens inträdande vid 18-tiden) och graven låg nära” (Joh. 19:40-42).

Att Josef och Nikodemus skulle ha kommit till graven på natten och tagit med Jesus därifrån är en spekulation som är helt oförenlig med vad Johannes berättar. Men Baigent ger sig inte. Han försöker få också Markus på sin sida med hjälp av en annan lögn. I Markus 15:43-45 använder Markus både ordet *soma* och *ptoma* om Jesu kropp. Enligt Baigent betyder *soma* en levande kropp och *ptoma* en död kropp (s. 156). När därför Josef bad Pilatus om ”att få Jesu kropp” och Markus använder or-

det *soma*, måste det enligt Baigent betyda att Jesus inte var död (s. 156). Men ordet *soma* betyder bara kropp och används ofta om en död kropp. Se t.ex. Lukas 17:37 där *soma* används om den döda kroppen: "Där den döda kroppen (på grekiska står *soma* i bestämd form, översatt med "den döda kroppen") ligger, där kommer gamarna att samlas."

Lyssnar man till Bibelns vittnesbörd om Jesu korsfästelse, död och begravning, får man klara besked: Jesus offrade sitt liv, gav upp andan, dog på korset efter att ha sagt: "Det är fullbordat." Hans döda kropp placerades i en grav innan sabbaten gick in på fredagskvällen och graven förseglades och bevakades noga av romerska vakter enligt den begäran som överstepräster och fariseerna framförde till Pilatus: "Herre, vi har kommit att tänka på vad den där villoläraren sa medan han ännu levde: Efter tre dagar ska jag uppstå. Ge därför befallning om att graven blir säkert stängd fram till tredje dagen, så att hans lärjungar inte kommer och stjälar hans kropp och sedan säger till folket att han har uppstått från de döda. Då blir det sista bedrägeriet värre än det första" (Matt. 27:62-64, se också fortsättningen).

Enligt Baigent var alltså Jesu död fejkad. "Vad hände då med Jesus efteråt? Var slog han sig ner någonstans? Var befann han sig år 45? ... Det enda jag kan göra är att spekulera... Det verkar faktiskt som om det bara fanns en enda plats som Jesus kunde bege sig till, och det är tillbaka till Egypten. Om han verkligen hade romarnas hemliga stöd – av rent cyniska skäl – skulle det enklaste ha varit att i hemlighet resa till hamnen i Caesarea och ta en båt därifrån. Det verkar också rimligt att han i så fall åtföljdes av sin hustru, som enligt mina antaganden skulle ha varit Maria Magdalena" (s. 304). "Min personliga uppfattning är att Jesus och Maria skulle ha funnit sin säkraste tillflyktsort i eller omkring Onias tempel... Kanske fortsatte Jesus där att förkunna i det tysta. Kanske återvände han till de kretsar där han ursprungligen hade studerat" (s. 305). Vilka vilda spekulationer!

Baigents bibeltolkning och gnosticism

Det finns givetvis ingen anledning bry sig om Nya testamentets vittnesbörd om Jesus, om man utgår ifrån att detta är fullt av förvanskningar och osanningar. Baigent har helt tagit över Elaine Pagels' tro på gnosticisms livssyn och att den skulle förmedla det äkta vittnesbördet om Jesus. Därför letar han (liksom Pagels) efter ställen i Nya testamentet som trots förvanskningarna ändå kan innehålla spår av gnosticisms

uppfattningar. Det blir också viktigt att rent historiskt sätta Jesus i förbindelse med gnostikerna i Egypten och försöka hitta spår i Nya testamentet som tyder på att Jesus hämtat sin visdom därifrån. Detta blir avgörande för bibeltolkningen. Här några exempel:

Matteus berättar om flykten till Egypten när Jesus ännu var ett spädbarn. Men denna berättelse är enligt Baigent "en förvanskad historisk redogörelse": "I en förvanskad historisk redogörelse berättar han (Matteus) att den heliga familjen flydde till Egypten" (s. 164). "I själva verket tycks det inte alls ha varit någon flykt utan snarare en medveten handling i syfte att låta Jesus få växa upp, studera och undervisa i lugn och ro, långt borta från de oroligheter som utspelade sig i Judeen och Galileen" (s. 181).

Enligt Baigent uppförde Onias III ett tempel i Nilens deltaområde. "Det var i Onias tempel som Jesus fick sin första skolning" (s. 180). Jesus fostrades bland judiska gnostiker "som ägnade sig åt initiation i hemliga läror, åt uppstigning till himlen och åt en upplevelse av det gudomliga ljuset" (s. 259). "Vi kan vara övertygade om – inte bara på grund av Mariaevangeliet, Tomasevangeliet och Smiths utdrag ur det heliga Markusevangeliet, utan också på grund av de uttalanden som förekommer i Nya testamentet självt – att Jesus lärde ut hemliga doktriner som handlade om färden till himmelriket – vilket som redan påpekats är en metafor för det som de gamla egyptierna kallade den hinsides världen, och som grekerna ömsom kallade de välsignades land och ömsom underjorden. Alla skildrar de den gudomliga världen" (s. 280).

Enligt gnosticismen är inte människan genom sin synd utestängd från Guds rike och det eviga livet och behöver därför ingen ställföreträdande gottgörare. Människan kan själv uppstiga till himlen, förena sin ande och sitt inre ljus med det stora gudomliga ljuset. Genom *gnosis* = kunskap om sin gudomlighet kan hon uppleva och förena sig med det gudomliga, den hinsides världen. Baigent tycker sig ha hittat några texter i Nya testamentet som han kan tolka i ljuset av gnosticisms synsätt. Han skriver: "Kan frasen om att 'morgonstjärnan går upp i era hjärtan' (2 Pet 1:19) tolkas som en uppmuntran att låta det mystiska ljuset stråla inifrån" (s. 184). Han bortser helt ifrån versens början: "Så mycket fastare står nu det profetiska ordet för oss, och ni gör rätt i att hålla er till det som till ett ljus som lyser på en mörk plats." Utan Skriftens ljus, det profetiska ordet, skulle vi förbli i mörker och inte lära känna det sanna ljuset, Jesus Kristus.

När Jesus säger till Pilatus: "Mitt rike är inte av den här världen" (Joh. 18:36), tror Baigent att Jesus ger uttryck för den gnostiska läran om den hinsides världen. "Jesus kan inte ha lärt sig detta i Galileen... Vi måste helt enkelt dra slutsatsen att Jesus lagt sig till med sin hållning någon annanstans... Och denna plats var Egypten" (s. 157f). "Han hade haft en upplevelse av det gudomliga ljus som mystiker i alla tider har berättat om" (s. 158). Baigent är helt främmande för vad Bibeln lär om Jesu rike, det andliga eller himmelska rike som inte kan ses med ögonen (Luk. 17:20): syndernas förlåtelse, evigt liv tack vare Kristi tillräknade rättfärdighet, en frid som inte är av denna världen.⁸ Jesu rike, som inte är av den här världen, är enligt Nya testamentet den sanna uppfyllelsen av Gamla testamentets profetior om Messias rike, inte en gnostisk import.

Ett annat ord av Jesus som Baigent tycker stämmer med gnostikernas syn är Luk. 11:34. Där säger Jesus: "Ditt öga är kroppens lykta. När ditt öga är friskt får också hela din kropp ljus, men när det är sjukt ligger också din kropp i mörker." Om detta ställe skriver Baigent: "Detta är ren mysticism av ett slag man inte stöter på någon annanstans i Nya testamentet" (s. 158). Luk. 11:34 "står för en kompromisslös mystisk hållning och en anvisning om hur man ska få uppleva det gudomliga ursprunget till allting – hur man ska färdas till himmelriket" (s. 274f).

Ögat släpper in ljus i kroppen. Jesus anknyter till detta faktum. Vi skulle vara i totalt mörker om vi saknade ögon eller har sjuka ögon. På samma sätt är det med vår andliga blindhet för Jesus och hans evangelium. De som inte ser Jesus som den brinnande lampan, det i Jesaja 9 utlovade sanna ljuset, förblir i mörker. "Detta är domen: ljuset kom till världen och människorna älskade mörkret och inte ljuset" (Joh. 3:19). Den som tror på Jesus har ett friskt öga. Han får in ljus i sitt mörker. Bara Jesus kan skingra vårt mörker. *Ljuset kommer utifrån, inte inifrån.*

Baigents bibeltolkning är egentligen ingen bibeltolkning utan genomgående omtolkningar och rena påhitt: bröllopet i Kana (Joh. 2) var i själva verket Jesu eget bröllop (s. 14, 132), flykten till Egypten var i själva verket ingen flykt utan en medveten och långvarig kontakt med gnostiker i Egypten, Jesu död och begravning var i själva verket ingen död och begravning, och Jesu förkunnelse var i själva verket den tro som Baigent förkunnar!! Den ska jag nu avslutningsvis sammanfatta:

8 Se kapitlet "Jesus och Guds rike" i *Vem är han?*, s. 179ff.

Baigents tro

”Jag älskar att resa till heliga platser för att uppleva dem”, skriver Baigent (s. 247). ”Heliga platser kräver besökarens medverkan, en medveten relation dem emellan, en speciell upplevelse” (s. 247). Vad är det då som Baigent vill uppleva? Han vill uppleva ”den hinsides världen”, komma ”i direkt förbindelse med de andliga krafter som normalt var förborgade”, göra ”mystiska upplevelser”, göra ”erfarenheter vid skärningspunkten mellan den fysiska världen och andevärlden” (s. 208), göra ”resor till den hinsides världen” (s. 232).

Att Jesus är enda vägen till Gud är för Baigent oacceptabelt. Det begränsar ”vår frihet att närma oss det gudomliga på vårt eget vis”. ”Sanningen är att det finns många vägar som leder till bergets topp. Och vem har rätt att avgöra vilken av dem som är bäst?” (s. 8). ”Ingen enskild människa, ingen kultur och ingen civilisation har ensamrätt på sanningen” (s. 248). Baigent beundrar de grekiska filosofer som inte bara satt och pratade och diskuterade: ”de botade, förkunnade, sjöng, mäsade, skrev och reciterade rytmiskt besvärjande poesi, de utförde heliga ritualer, mediterade och använde sig av alla metoder de kände till för att kunna föra sökande till verklighetens mest djupliggande gudomliga källor” (s. 235).

Baigent kan bara acceptera och tro på en gnostisk Jesus, präglad av egyptisk visdom, en Jesus som tror på människans inre ljus och möjligheter, hennes förmåga att med hjälp av olika tekniker, heliga platser, invigningar i hemliga mysterier och speciella upplevelser nå fram till den hinsides världen. Därför ägnar han långa kapitel åt ”Jesus i Egypten” (kap. 8), ”Egyptens mysterier” (kap. 9), ”Initiation” (kap. 10) och ”Att uppleva källan” (kap. 11). Han tror att Jesus fostrades av judiska gnostiker i Egypten ”som ägnade sig åt initiation i hemliga läror, åt uppstigning till himlen och åt en upplevelse av det gudomliga ljuset” (s. 259). ”Även om det är uppenbart att Jesus lärde sig sina färdigheter bland de mystiska judiska grupperna i Egypten, hade de läror och tekniker som stod till hans förfogande där länge genomsyrats av en mysticism som härrörde från andra och tidigare traditioner” (s. 248).

Sammanfattning

Baigent vill göra gällande att Jesus och kristendomen enligt Nya testamentet är en bluff och resultatet av kyrkans förvanskning av den historiske Jesus. Han menar sig ha hittat dokument som kan avslöja ”histori-

ens största mörkläggnings" och som ger stöd för gnostikernas syn på vad som är äkta kristendom. Baigent argumenterar för att Jesus inte är och inte ville vara Guds Son i verklig mening. Han är i själva verket bara en andlig människa, gnostiskt fostrad, gift med Maria Magdalena och nära förbunden med judiska gnostiker i Egypten.

De "Jesuskrifter" och ytterligare ett par källor som Baigent hänvisar till kan emellertid inte studeras, eftersom deras existens inte kan påvisas. Baigent påstår att de har existerat men att de nu antingen är förstörda eller undangömda. Varje kontroll av Baigents uppgifter är utesluten. Därmed kan han spekulera okontrollerat och påstå vad som helst.

Men nu finns det vittnesmål från en rad personer som har sett och hört den historiske Jesus, både lärjungar och fiender. Nya testamentet innehåller *ögonvittnesskildringar* av vad Jesus sagt och gjort. Dessa texter är inte förstörda eller undangömda och ögonvittnenas vittnesbörd talar sitt tydliga språk. De avslöjar Baigents påståenden som ohållbara och vilda spekulationer. Att bortse från det omfattande källmaterial som Nya testamentet utgör till förmån för opåvisbara dokument vittnar inte om seriös forskning.

Många har ställt den avgörande frågan: "*Vem är egentligen Jesus?*" Är han den i Gamla testamentet utlovade Messias? När Johannes döparens lärjungar ställer frågan: "Är du den som skulle komma eller ska vi vänta på någon annan?", svarar Jesus: "Gå och berätta för Johannes *vad ni har sett och hört*. Blinda ser, lama går, spetälska blir rena, döva hör, döda uppstår och för fattiga predikas glädjens budskap" (Luk. 7:19-22). Avgörande är *vad ögonvittnena har sett och hört*, inte mänskliga spekulationer utan verkliga händelser, uppfyllelsen av Skriftens messianska profetior inför ögonen på folk. "Och salig är den som inte kommer på fall för min skull", tillägger den verkliga, historiske Jesus (Luk. 7:23).

SE

Rättfärdiggörelsen

av Egil Edvardsen

Föredrag hållet vid Konfessionella Evangelisk-Lutherska Konferensen (KELK) i Kiev, Ukraina, 3-5 juni 2008. Originaltiteln lyder: "Justification: Theme of our outreach message."

"Artikeln om rättfärdiggörelsen är mästaren och fursten, herre, regent och domare över alla slags läror. Den bevarar och råder över alla kyrkans läror och upprättar våra samveten inför Gud. Utan denna artikel är världen totalt mörker och död." (Martin Luther)¹

Den bibliska läran om hur en människa förklaras rättfärdig inför Gud är den lära som kyrkan står och faller med (*articulus stantis et cadentis ecclesiae*). Av alla Bibelns läror är läran om rättfärdiggörelsen den viktigaste lära som Gud har uppenbarat för syndare. Följaktligen är denna lära den viktigaste vi har att predika för andra människor.

Läran om rättfärdiggörelsen är framför allt den lära i Skriften som skiljer kristendomen från alla andra religioner i världen. Om denna lära förfalskas i kyrkan eller om kyrkan slutar att förkunna denna lära, är kyrkan inte längre en kristen kyrka och den tro som kyrkan försöker sprida är inte längre en tro som skiljer sig från andra världsreligioner. Den kristna läran om Guds universella rättfärdiggörelse av nåd allena, genom tron allena, för Kristi skull allena är helt unik, eftersom den ger all förtjänst för människans frälsning åt Gud och bara åt honom, i motsats till alla andra religioner som tillskriver människans frälsning i större eller mindre grad människans egen förtjänst.

Eftersom den kristna läran om rättfärdiggörelsen är så unik, är det avgörande och av stor betydelse att de troende förkunnar denna lära för världen. Om människor inte får höra de glada nyheterna att Gud förlåter alla deras synder, måste de bära sin tunga syndabörda under hela sitt liv.

---

¹ Martin Luther, *What Luther Says*, Vol. 2, s. 703 (övers. av red.)

1. Läran om rättfärdiggörelsen klargör att vårt missionsfält är hela världen

Alla människor är av naturen födda med synd. "Det som är fött av köttet är kött, och det som är fött av Anden är ande" (Joh. 3:6). Kung David måste bekänna: "Se, i synd är jag född, och i synd blev jag till i min moders liv" (Ps. 51:7). Eftersom alla människor är födda med synd, står de under Guds vrede och fördömdelse. Synden är universell.

Men eftersom synden är universell, lär Bibeln också en universell rättfärdiggörelse. Med "universell rättfärdiggörelse" menar vi att Gud har förklarat alla människor icke skyldiga. Paulus skriver först: "Alla har syndat och saknar härligheten från Gud" (Rom. 3:23). Sedan fortsätter han omedelbart: "och de står som rättfärdiga utan att ha förtjänat det, av hans nåd, därför att Kristus Jesus har friköpt dem" (Rom. 3:24). Kristus dog för alla. Han var "Guds lamm som tar bort världens synd" (Joh. 1:29). Det är omöjligt att "världen" skulle betyda något annat än alla människor. Alla människors synd blev lagd på Kristus och eftersom Kristus har fullkomligt sonat för alla människors synder, förlåter Gud alla människor. Aposteln Johannes säger: "Mina barn, detta skriver jag till er för att ni inte ska synda. Men om någon syndar, har vi en som för vår talan inför Fadern – Jesus Kristus som är rättfärdig. Han är försoningen för våra synder, och inte bara för våra utan också för hela världens" (1 Joh. 2:1-2).

Försoningsoffret för synden är fullständigt och universellt. Det omfattar alla människors alla synder. Hebreerbrevet lär att Kristus har vunnit en fullkomlig och evig återlösning för människorna. Kristus "gick en gång för alla in i det allra heligaste, inte med bockars och kalvars blod utan med sitt eget blod, och vann en evig återlösning" (Heb. 9:12). "Nu har han trätt fram en gång för alla vid tidernas slut för att genom sitt offer utplåna synden. Och liksom det är bestämt om människan att hon en gång ska dö och sedan dömas, så blev Kristus offrad en gång för att bära många synder" (Heb. 9:26-28).

På grund av Kristi fullständiga sonande av hela världens alla synder förlåter Gud alla människor. Paulus skriver till korintierna: "Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv. Han tillräknade inte människorna deras överträdelser" (2 Kor. 5:19). Här lär aposteln klart tre viktiga saker om vår rättfärdiggörelse:

Först och främst att det är Gud som är den aktiva parten. Det är *han* som försonar världen med sig själv. Det är *han* som inte tillräknar människorna deras synder.

För det andra lär Paulus på vilken grund Gud rättfärdiggör, nämligen på grund av Kristus. Kristus är den handlande person genom vilken Gud försonade oss med sig själv. Orsaken till rättfärdiggörelsen är därför inte något hos människan utan orsaken till rättfärdiggörelsen är Kristus och hans fullständiga försoningsverk. Paulus säger: "Den som inte visste av synd, honom (Kristus) har Gud i vårt ställe gjort till synd, för att vi i honom skulle stå rättfärdiga inför Gud" (2 Kor. 5:21).

För det tredje lär Paulus tydligt vilka Gud rättfärdiggör, vilka han inte tillräknar deras synder, nämligen samma människor som han har försonat med sig själv, "världen", dvs. alla människor. Gud tillräknar "dem" inte deras synder, dvs. "världen", alla människor. Med andra ord förklarar Gud hela världen rättfärdig på grund av Kristi universella försoning.

Med detta ord ("världen") lär Paulus tydligt att Guds försoningshandling omfattar hela världen. Den gäller hela världen, varje person, oavsett om han levt före Kristus eller samtidigt med Kristus eller vid någon tidpunkt efter Kristus eller kommer att leva vid någon tid som ännu återstår innan Kristus kommer tillbaka. Sålunda är alla innefattade i detta ord oberoende av om han någonsin kommer till tro eller inte.²

Paulus lär exakt detsamma i Romarbrevet 5:18: "Alltså: liksom en endas fall ledde till fördömelse för alla människor, så har en endas rättfärdighet för alla människor lett till en frikännande dom som leder till liv." På grund av Adams fall blev alla människor fördömda eller förklarade skyldiga av Gud. "Genom en enda människa kom synden in i världen och genom synden döden, och så kom döden över alla människor, eftersom alla hade syndat" (Rom. 5:12). Men på grund av vad Kristus har gjort som alla människors ställföreträdare har alla människor frikänts eller förklarats icke skyldiga av Gud.

Rättfärdiggörelsen angår inte bara dem som slutligen kommer till tro, utan rättfärdiggörelsen angår alla människor. Det lär vi oss av Paulus ord i Romarbrevet 4:5. Där säger aposteln: "Men den som utan att bygga på gärningar tror på honom som förklarar *den ogudaktige* rättfärdig, honom räknas hans tro till rättfärdighet." Och i Romarbrevet

---

2 David P. Kuske, *Making Use of Our Lutheran Heritage – "Objective Justification"*, i *Our Mission Outreach Based on an Exegesis of 2 Corinthians 5:18,19*, s. 6, www.wlssays.net.

5:10 säger han: ”*Medan vi var Guds fiender* blev vi försonade med Gud genom hans Sons död.”

Det finns ytterligare en sak när det gäller Bibelns lära om människans frälsning som betonar universaliteten i Guds rättfärdiggörelse. Bibeln lär tydligt att Gud ”vill att alla människor ska bli frälsta och komma till insikt om sanningen” (1 Tim. 2:4). ”Herren dröjer inte med att uppfylla sitt löfte, så som en del menar. Nej, han har tålamod med er, eftersom han inte vill att någon ska gå förlorad utan att alla ska få tid att omvända sig” (2 Pet. 3:9). Ingen kommer till helvetet därför att Gud vill det. ”Så sant jag lever, säger Herren HERREN, jag gläder mig inte åt den ogudaktiges död. I stället vill jag att den ogudaktige vänder om från sin väg och får leva” (Hes. 33:11).

Gud har en allmän nådevilja. Guds nåd är universell. Den är inte begränsad till en viss del av mänskligheten som de reformerta kyrkorna lär³, utan den sträcker sig till alla. ”Ty Guds nåd har uppenbarats till frälsning för alla människor” (Tit. 2:11). ”Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son” (Joh. 3:16). På flera ställen betonas att Guds nåd sträcker sig t.o.m. till dem som till slut går förlorade. Kristus dog också för deras synder (se Rom. 14:15; 1 Kor. 8:11).

Genom Kristi liv, död och uppståndelse har Gud förklarat hela världen rättfärdig. Likväl blir inte alla människor frälsta. Bibeln lär en universell rättfärdiggörelse och förlåtelse. Guds nåd är universell. Men Bibeln lär inte universalism, dvs. den uppfattningen att alla människor till slut blir frälsta. Om de inte tror på Kristus kan de inte bli frälsta. ”Den som tror och blir döpt ska bli frälst, men den som inte tror ska bli fördömd” (Mark. 16:16).

Det kristna missionsarbetet är en naturlig följd av läran om den universella rättfärdiggörelsen. Den försoning som Kristus har vunnit för alla människor innebär en total förändring av alla människors ställning inför Gud. Som högste domare har Gud frikänt alla syndare eftersom Kristus har sonat straffet i deras ställe. Det som har hänt, har hänt helt och hållet utanför syndaren. Han har på inget sätt bidragit till sin egen rättfärdiggö-

---

3 Jämför Westminster-konfessionen: ”Resten av mänskligheten behagade Gud att gå förbi och bestämma dem för vanära och vrede för deras synders skull, till lovprisning av hans underbara rättvisa, i enlighet med det outgrundliga rådslutet i hans egen vilja genom vilken han utsträcker eller håller tillbaka barmhärtighet som han behagar, till ära av hans suveräna makt över sina skapade varelser.” (Citerat från Francis Pieper, *Christian Dogmatics*, Vol. II, s. 25, övers. av red.).

relse. Hans ändrade ställning inför Gud har hänt utan syndarens vetskap. Om syndaren ska ha någon nytta av det faktum att han är rättfärdiggjord av Gud, måste följaktligen någon berätta det för honom. Därför skriver Paulus i Romarbrevet 10:14: "Hur skulle de kunna tro på den som de inte har hört? Och hur skulle de kunna höra, om ingen predikar?"

Men evangeliet om Guds fria förlåtelse i Kristus är så främmande för människors sätt att tänka att ingen människa har förmåga att förstå detta budskap av sig själv. Gud måste uppenbara det för dem. Detta gör han när den helige Ande verkar genom evangeliet, som förkunnas och skapar tro i hjärtat hos dem som hör det. Paulus säger: "Men vi känner, som Skriften säger, vad ögat inte har sett och örat inte har hört och människohjärtat inte kunnat ana, vad Gud har berett åt dem som älskar honom. Ty för oss har Gud uppenbarat det genom sin Ande" (1 Kor. 2:9-10). Om alla dem som tror säger han: "Vi har inte fått världens ande, utan den Ande som är från Gud, för att vi ska veta vad vi har fått av Gud" (1 Kor. 2:12).

Vem ska berätta för syndaren om hans förändrade ställning inför Gud? Alla de som har tagit emot evangeliet om rättfärdiggörelsen och förlåtelsen bör göra det. Om syndaren inte får höra att Gud har frikännt honom blir det till ingen nytta för honom och den helige Ande kan inte skapa tro i hans hjärta så att han tar emot det och tröstar sig med Guds fria förlåtelse.

Om vi går tillbaka till 2 Korintierbrevet ser vi hur aposteln inte bara undervisar om den objektiva försoningen som har ägt rum i Kristus och det faktum att Gud inte tillräknar världen deras synder på grund av Kristi försoning. Paulus sammankopplar också denna fullständiga försoning och rättfärdiggörelse med att den förkunnas. Han skriver: "Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv. Han tillräknade inte människorna deras överträdelser, och han har anförtrott åt oss försoningens ord. Vi är alltså sändebud för Kristus. Det är Gud som förmanar genom oss. Vi ber å Kristi vägnar: låt försona er med Gud" (2 Kor. 5:19-20). Med andra ord, Gud har gett oss uppdraget att delge världen evangeliets budskap.

Eftersom hela världen är försonad med Gud och rättfärdiggjord av honom, uppmanar Kristus alla sina lärjungar i alla tider: "Gå ut i hela världen och predika evangelium för hela skapelsen" (Mark. 16:15). "Omvändelse och syndernas förlåtelse ska predikas i hans namn för alla folk" (Luk. 24:47). "Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar!" (Matt.

28:19). "Ni ska bli mina vittnen i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och ända till jordens yttersta gräns" (Apg. 1:8).

Vi måste ständigt hålla hårt och fast därvid, att botpredikan såväl som evangeliets löfte är *universalis*, dvs. gäller alla människor, Luk. 24:47. Därför har Kristus befallt att "omvändelse och syndernas förlåtelse ska predikas i hans namn för alla folk". Ty Gud har "älskat världen" och utgivit sin Son, Joh. 3:16. Kristus har burit världens synd, Joh. 1:29. Han har givit sitt kött "för att världen ska leva", Joh. 6:51. Hans blod är "försoningen för hela världens synd", 1 Joh. 1:7; 2:2. Kristus säger: "Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så ska jag ge er vila", Matt. 11:28. "Gud har gjort alla till fångar under olydnaden för att sedan förbarma sig över alla", Rom. 11:32.⁴

Det kristna missionsarbetet är ett resultat av läran om den universella rättfärdiggörelsen och den är en naturlig följd för alla dem som genom tron har tagit emot och tröstat sig med det underbara budskapet om Guds fria förlåtelse för Kristi skull. Eftersom vi vet att Gud i Kristus har försonat hela världen med sig själv så att han inte tillräknar världen deras synder, kan vi med stor förtröstan delge alla människor detta budskap. Vi behöver inte tänka på om det finns vissa individer som inte är innefattade i rättfärdiggörelsen. Eftersom evangeliet är universellt, så är också vårt missionsfält universellt. Läran om den universella rättfärdiggörelsen klargör att vårt missionsfält är hela världen.

2. Läran om rättfärdiggörelsen förkunnar att frälsningen är av nåd allena

Eftersom alla människor är födda med synd saknar de den rättfärdighet som Gud kräver. De står under Guds fördömelse. Apostlen Paulus säger att "en endas fall ledde till fördömelse för alla människor" (Rom. 5:18). Alla människor är av naturen under Guds vrede. "Bland dem var vi alla en gång, när vi följde våra syndiga begär och gjorde vad köttet och sinnet ville. Av naturen var vi vredens barn, vi liksom de andra" (Ef. 2:3). Detta är den lutherska läran om arvssynden:

Vidare lär de att efter Adams fall alla människor som fötts på naturligt sätt föds med synd, dvs. utan fruktan för Gud, utan förtröstan

4 Konkordieformeln, Sol. Decl. XI:28, Triglotta s. 1071, Svenska kyrkans bekännelseskriter, 1957 (= SKB), s. 662.

på Gud och med ond begärelse, och att denna sjukdom eller arvsynd verkligen är synd som medför fördömelse och bringar evig död även nu åt dem som inte föds på nytt genom dopet och den helige Ande.⁵

När syndaren är rättfärdiggjord på grund av försoningen i Kristus, innebär inte detta en förändring i syndarens natur utan en förändring i syndarens ställning. Det grekiska ordet *dikaióō*, som vi översätter med "rättfärdiggöra", för oss till domssalen. Det betyder "att förklara rättfärdig, att frikänna". Gud tog våra synder och la dem på Kristus. "Den som inte visste av synd, honom har Gud i vårt ställe gjort till synd" (2 Kor. 5:21). Han led det straff som vi hade förtjänat på grund av vår synd. Profeten Jesaja förkunnar om den lidande Messias: "Han var genomborrad för våra överträdelsers skull, slagen för våra missgärningars skull. Straffet var lagt på honom för att vi skulle få frid, och genom hans sår är vi helade" (Jes. 53:5).

Vi är frikända, inte därför att vi är oskyldiga utan därför att Kristus har lidit straffet i vårt ställe. Guds rättfärdiggörelse av syndare är därför helt oförtjänt. Kristus fick något som han inte förtjänat, nämligen vårt straff, medan vi fick något som vi inte förtjänat, nämligen Guds rättfärdiggörelse och frikännande dom. Kristus hade ingen synd men blev straffad, vi är födda med synd och syndar varje dag, men ändå blev vi frikända.

Aposteln säger om alla människor: "Alla har syndat och saknar härligheten från Gud, och de står som rättfärdiga utan att ha förtjänat det, av hans nåd, därför att Kristus Jesus har friköpt dem" (Rom. 3:23-24). "Utan att ha förtjänat det" är en översättning av det grekiska ordet *do-reán* som betyder "utan kostnad, som en fri gåva". När Gud rättfärdiggör syndaren är det en fri gåva. Gud ger rättfärdiggörelsen åt syndaren gratis, han ber inte om någon betalning.

Syndaren är rättfärdiggjord av nåd (grekiska *cháris*). Nåd utesluter alla mänskliga gärningar. "Om det var av nåd, så var det inte på grund av gärningar, annars vore nåden inte längre nåd" (Rom. 11:6). Dessutom säger Paulus att rättfärdiggörelsen är beroende av "återlösningen (grekiska *apolytrosis*) i Kristus Jesus". Syndaren är återlöst. Av vem? Av Kristus Jesus som med sitt eget dyrbara blod betalat lösen för syndaren. Han "gav sig själv till lösen i allas ställe" (1 Tim. 2:6). Aposteln Petrus skriver: "Ni vet ju att det inte var med förgängliga ting, med silver eller

5 Augsburgska bekännelsen II:1-2, SKB s. 57.

guld, som ni blev friköpta från det meningslösa liv ni ärvt från era fäder, utan med Kristi dyrbara blod, som med blodet av ett lamm utan fel och lyte" (1 Pet. 1:18-19). Med hjälp av tre olika uttryck – "utan att ha förtjänat det", "av hans nåd", "därför att Kristus Jesus har friköpt dem" – betonar Paulus i Romarbrevet 3:24 att rättfärdiggörelsen av en syndare inför Gud är av nåd allena. I vers 28 tillägger han att Gud rättfärdiggör en människa "utan laggärningar" (grekiska *chóris érgon nó mou*).

Vi förstår hur detta påverkar alla människors relation till Gud. I stället för att se på oss som fördömda syndare har Gud förlåtit oss och förklarat oss icke skyldiga på grund av hans fria nåd i Kristus. Det är verkligen goda nyheter som vi vill förkunna för alla människor. För det innebär att frälsningen är en helt fri gåva från Gud. Det är inga villkor knutna till syndarens rättfärdiggörelse. Den är ett fullständigt och fullbordat faktum som Kristus har åstadkommit genom sitt fullkomliga liv, sin oskyldiga pina och död och sin segerrika uppståndelse.

Just därför att evangeliet om syndarens rättfärdiggörelse inför Gud är ett budskap utan villkor, är det ett verkligt evangelium för syndaren.⁶ Detta är evangeliets kärna. Evangeliet skiljer sig helt från lagen. Medan lagen innehåller befallningar, krav, hot och fördömanden - och lagen räddar bara om den är fullkomligt uppfylld - finner vi ingenting av detta i evangeliet. Evangeliet är den glada nyheten som säger oss att Gud av nåd allena, "utan laggärningar", har förklarat alla människor rättfärdiga för Kristi skull.

3. Läran om rättfärdiggörelsen förkunnar att allt är fullbordat

Precis innan Jesus dog på Golgata kors sa han: "Det är fullbordat!" (Joh. 19:30). Med detta förkunnade han för alla människor att frälsningsverket var fullbordat och fullständigt. Det fanns ingenting som fanns kvar att göra för alla människors frälsning. Hans ställföreträdande liv, lidande och död var ett fullkomligt offer för alla människors överträdelser. I Hebreerbrevet 10:10-14 påpekar författaren att Jesus har framburit ett enda syndoffer en gång för alla. Det behövs inga fler offer. Han säger: "Och i kraft av denna vilja är vi helgade genom att Jesu Kristi kropp blev offrad en gång för alla. Alla andra präster står dag efter dag och förrättar

6 August Pieper säger om detta: "När man definierar evangeliets verkliga innehåll, hänger allt på om det är förbundet med villkor eller ett nådebudskap utan villkor." (*The Proper Distinction Between Law and Gospel and Its Application For Pure Teaching and Spiritual Life*", i *The Wauwatosa Theology*, Vol. II, s. 41.)

sin tjänst och bär gång på gång fram samma offer, som aldrig kan ta bort synderna. Men Jesus har framburit ett enda syndoffer för alla tider, och han har satt sig på Guds högra sida och väntar nu på att hans fiender ska läggas som en fotpall under hans fötter. Genom ett enda offer har han för alla tider gjort dem som helgas fullkomliga.” Människan behöver inte göra någonting för att göra rättfärdiggörelsen komplett. Allt som måste göras är redan gjort av Kristus. ”Och där synderna är förlåtna behövs det inte längre något syndoffer” (Heb. 10:18).

Alla människor har av naturen ett lagiskt tänkande (*opinio legis*). Därför har alla människor en gärningsrättfärdig hållning till frälsningen. Denna hållning är så djupt rotad i den naturliga människan att när hon hör evangeliet, vill hon inte acceptera att det är möjligt att bli frälst utan några villkor. Hon tror inte att Guds rättfärdiggörelse är fullständig utan bidrag från henne själv. Men Bibeln är mycket klar. Det finns ingenting som vi kan göra. Det finns inget vi måste göra. Jesus har gjort allt för oss. Gud har förklarat hela världen rättfärdig på grund av Kristi gärning. Detta är en objektiv realitet, vare sig vi tror det eller ej. Även om hela världen skulle förkasta evangeliets budskap om rättfärdiggörelsen i Kristus, skulle det i alla fall förbli en objektiv sanning att Gud verkligen har frikännt hela världen från deras synder. Vi kallar detta *den objektiva rättfärdiggörelsen* för att betona att rättfärdiggörelsen är ett fullbordat faktum på grund av Kristi gärning och att rättfärdiggörelsen är opåverkad av hur människor bemöter den.

Den romersk-katolska kyrkan förkastar framför allt den fullbordade, objektiva rättfärdiggörelsen. Den lär att människan blir frälst av tro *och* goda gärningar. Den hävdar att Kristi förtjänst möjliggör för människan att förtjäna sin egen frälsning. Rom säger:

Genom hållandet av Guds och kyrkans bud, en tro som samverkar med goda gärningar, ökar de därigenom den rättfärdighet som de fått genom Kristi nåd och blir ytterligare rättfärdiggjorda.⁷

Om någon säger att den mottagna rättfärdigheten inte bevaras och inte heller ökas inför Gud genom goda gärningar, utan att dessa gärningar bara är frukter av och tecken på den erhållna rättfärdiggörelsen men inte orsaken till dess ökning, vare han förbannad.⁸

7 H. J. Schroeder, utgivare och översättare, *The Canons and Decrees of the Council of Trent*, Sjätte sessionen, Kapitel 10, s. 36 (citerad från Lange, s. 345).

8 Schroeder, *op. cit.*, s. 45 (citerad från Lange, s. 345).

För att motbevisa den romerska läran att rättfärdiggörelsen inte är komplett utan gradvis och att hoppet om evigt liv är ovisst, säger Konkordieformeln:

För att ängsliga hjärtan ska ha en fast och viss tröst och Kristi förtjänst och Guds nåd ska få sin tillbörliga ära, lär Skriften att trons rättfärdighet inför Gud består endast i försoning av nåd och syndernas förlåtelse, som av idel nåd endast för medlaren Kristi förtjänsts skull skänkes åt oss i evangeliets löftesord och mottas bara genom tron. I rättfärdiggörelsen inför Gud förlitar sig tron sålunda varken på ångern eller på kärleken eller andra dygder utan bara på Kristus och i honom på hans fullkomliga lydnad, varmed han fullgjort lagen för oss och som därför räknas de troende till rättfärdighet.⁹

Eftersom allt är fullbordat vill Gud att vi ska förkunna för alla människor att deras synder är förlättna. Jesus gjorde det när han sa till den lame: "Var vid gott mod, mitt barn. Dina synder är förlättna" (Matt. 9:2). Han sa inte till honom: "Dina synder är förlättna *om* du nu uppfyller vissa villkor." Inte heller sa han till honom: "Dina synder är förlättna *om* du accepterar evangeliet och tror." Jesus sa bara att hans synder var förlättna eftersom detta var ett fullbordat faktum.

I den lutherska kyrkan tror vi att vi är frälsta av nåd allena genom tron allena, inte genom gärningar. Likväl finns det många som kallar sig lutheraner och menar att Gud inte förlåter våra synder om vi inte tror. De betraktar tron som orsaken till Guds förlåtelse. De tror att Kristus har vunnit en fullkomlig förlåtelse för alla människor genom sitt fullkomliga liv och sin oskyldiga pina och död och att Gud därför är villig att förlåta. Men innan han verkligen förlåter oss måste vi först ångra våra synder och komma till tro på honom. Först måste vi tro, sedan kommer Gud att förlåta, säger de.

Men Gud förlåter inte *därför* att vi tror. Han förlåter oss inte *om* vi tror. Han har förlåtit oss för länge sedan när han uppväckte sin Son från döden, dvs. han har förlåtit oss långt innan vi började tro. Det är inte vår tro som åstadkommer förlåtelsen i Guds hjärta. Han förlåter oss uteslutande av nåd bara för Kristi skull.

Samma felaktiga uppfattning om tron finner vi inom den s.k. avgörelseteologin som är vanlig inom många reformerta och karismatiska

---

9 Konkordieformeln, Sol. Decl. III:30, SKB s. 583.

kyrkor. Där betraktar man tron som en gärning som man måste utföra för att fullborda rättfärdiggörelsen. Det är viktigt att avgöra sig för Kristus. Denna avgörelse blir då grunden för människans hopp om frälsning. I avgörelseteologin är det inte Kristus som har vunnit frälsning för alla människor, som är hoppet om frälsning, utan människans egen avgörelse för Kristus.

Men är då inte tron så viktig? Tron är viktig eftersom Guds förlåtelse kommer till oss genom ord. Gud erbjuder oss sin förlåtelse i evangeliets glada budskap. Och när människor hör evangeliet om förlåtelsen händer alltid en av två saker. Antingen kommer lyssnaren att tro vad han hör eller kommer han att förkasta det i otro. Den troende tar emot alla de välsignelser som evangeliet skänker. Han tar emot förlåtelse, frid och frälsning. Den icketroende tar inte emot någonting av detta. Han får varken frid eller tröst och hopp. Men budskapet är sant oberoende av om det tas emot i tro eller förkastas i otro. Gud har verkligen förklarat alla människor rättfärdiga i Kristus. Gud har verkligen förlåtit alla syndare eftersom Kristus har betalat allas skuld.

Paulus talar om icketroende judar och frågar: "Vad betyder det om somliga inte trodde? Inte kan väl deras otro göra Guds trofasthet om intet? Nej, aldrig!" (Rom. 3:3,4). Guds ord och löften är alltid sanna. Om vi förkastar Guds löften gör vi Gud till en lögnare. Och att göra Gud till en lögnare är detsamma som hädelse. Aposteln Johannes skriver: "Den som inte tror på Gud gör honom till en lögnare, eftersom han inte tror på vittnesbördet som Gud har givit om sin Son" (1 Joh. 5:10). Martin Luther sa en gång att de som inte tror på Guds budskap om förlåtelse ska en dag finna hur sant det var att deras synd var förlåtna, fastän de inte trodde det.¹⁰

Genom tron tar syndarna emot det som är utlovat i evangeliet, nämligen förlåtelse för alla synd, evigt liv och frälsning. "Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv" (Joh. 3:16). Därför har de lutherska dogmatikerna kallat tron för "det mottagande instrumentet" (*organon leptikon*) i motsats till evangeliet som är det medel som Gud använder för att ge oss tron, "det givande instrumentet" (*organon dotikon*).

Tron är som en tiggares tomma hand som tar emot den gåva som någon lägger i den. Om tiggaren vägrar att ta emot pengarna som ges

---

¹⁰ Luther's Works, 40:366f (övers. av red.).

åt honom, får han ingen nytta av dem. Likväl är det inte tiggaren som skapar gåvan. Gåvan är redan där och den överräcks åt honom utan hans samverkan. På samma sätt är det med tron. Tron skapar inte gåvan. Tron bara accepterar gåvan som redan finns där och erbjuds oss i evangeliet. Den oomvända människan liknar en fattig tiggare som måste få allting av Gud. Han gör ingenting för sin frälsning. Han bara accepterar den fullständiga och fullkomliga gåva som erbjuds honom i evangeliet.

Bibeln använder flera bilder för att beskriva den oomvända människan. Dessa bilder visar hur oförmögen den oomvända människan är att göra något för sin egen frälsning. Bibeln säger att vi av naturen är *döda* i överträdelser och synder (Ef. 2:1), *andligt blinda* (1 Kor. 2:14) och *fiender till Gud* (Rom. 8:7). Därför kan vi inte av egen kraft tro på Kristus. Det finns bara en möjlighet för en icketroende människa att bli en troende, för en död att bli levande, för en andligt blind att bli seende, för en fiende till Gud att bli ett Guds barn, nämligen att Gud i sin allmakt skapar tro i människans hjärta. Luther säger: ”Jag tror att jag inte av eget förstånd eller egen kraft kan tro på Jesus Kristus, min Herre, eller komma till honom, utan den helige Ande har kallat mig genom evangelium, upplyst mig med sina gåvor, helgat och bevarat mig i den rätta tron.”¹¹

Tron är inte en god gärning som man måste göra för att åstadkomma rättfärdiggörelsen från Gud. Rättfärdiggörelsen är ett objektivt, fullbordat faktum i Kristus redan innan någon tror det. Tron tar emot rättfärdiggörelsen, den fullbordar den inte. Rättfärdiggörelsen är redan fullbordad på grund av Kristi gärning.

Bara Gud kan föra oss till tro på den frälsning som erbjuds i evangeliet. I Efesierbrevet 2:8 kontrasterar Paulus tron mot gärningar: ”Ty av nåden är ni frälsta genom tron, inte av er själva, Guds gåva är det.” Det är korrekt att det är människan själv som tror och som sådan är tron något som människan gör. Men tron är verkad av den helige Ande genom evangeliet i Ordet och sakramenten. Vi kan säga att tron frälser, men den frälser inte därför att den är en god gärning utan därför att den griper om den rättfärdiggörelse som Gud utlovar i evangeliet. De lutherska bekännelseskriterierna uttrycker det så här:

---

11 Lilla katekesen, inledningen av förklaringen till tredje trosartikeln.

Ty tron rättfärdiggör, inte därför eller på grund av att den är en god gärning och en präktig dygd, utan därför att den i det heliga evangeliets löftesord griper och mottar Kristi förtjänst.¹²

Varken ångern eller kärleken eller andra dygder utan endast tron är det medel och verktyg varmed och varigenom vi kan få och motta Guds nåd, Kristi förtjänst och syndernas förlåtelse, som erbjuds oss i evangeliets löftesord.¹³

Vad är konsekvenserna av detta faktum? Läran om rättfärdiggörelse genom tron utan människors gärningar har en viktig konsekvens för alla som förkunnar evangeliet. Alla predikanter kan ta Kristi ord i sin mun och säga: "Var vid gott mod, mitt barn. Dina synder är förlåtna" (Matt. 9:2). Eller som Jesus sa till den sjuka kvinnan: "Var vid gott mod, min dotter. Din tro har frälst dig" (Matt. 9:22). I vårt missionsarbete lägger vi inte nya bördor på människorna. Vi kräver inte att de uppfyller vissa villkor innan de kan gripa om frälsningen. Vi väntar oss inte att de måste göra goda gärningar innan de har fått tron. I stället för att lägga nya bördor på människor hänvisar vi dem till Kristus som säger: "Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så ska jag ge er vila" (Matt. 11:28). Till alla ångerfulla syndare säger vi: "Gud har förlåtit alla dina synder. På grund av vår Herre Jesus Kristus, hans fullkomliga liv i ditt ställe och hans oskyldiga lidande och död i ditt ställe, har Gud utplånat alla dina synder. För Kristi skull får du vara ett Guds barn."

4. Läran om rättfärdiggörelsen för Kristi skull allena är det enda budskap som kan frälsa världen

I vår postmoderna tid menar många människor att alla religioner dyrkar samma Gud. Vi använder bara olika namn på honom. Alla vägar leder till frälsning. Var och en blir salig på sin fason. Eller också säger man att det inte är så viktigt vad du tror, bara du är ärlig i din tro. Följden av detta tänkande är att kristen mission är onödig. För varför skulle det vara nödvändigt att predika evangelium, om alla människor till sist blir frälsta oberoende av vad de tror? Och hur kan kristen mission försvaras, om alla blir frälsta genom vilken tro som helst? Om alla religioner för människorna till frälsning fastän de använder olika uttryck för frälsningen, är det onödigt att bedriva kristen mission.

¹² Konkordieformeln, Sol. Decl. III:13, SKB s. 579.

¹³ *Op. cit.* III:31, SKB s. 583.

Jesus Kristus säger: "Jag är vägen och sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig" (Joh. 14:6). För människor som är vana att tänka så som man tänker inom postmodernismen ljuder detta både intolerant och anspråksfullt. I en tid när människor förnekar att det finns bara en sanning kan man inte tåla Jesu ord. Hur kan Jesus säga att han ensam är vägen till Fadern när det finns många vägar? Och hur kan han hävda att han är sanningen och att Guds ord är sanning (Joh. 17:17) när det finns många sanningar?

Men vi tror att Jesus Kristus är vägen, sanningen och livet. Vi tror att han är den enda vägen till Gud. Och vi är övertygade om att han är den ende som kan frälsa världen. "Hos ingen annan finns frälsningen. Inte heller finns det under himlen något annat namn som givits åt människor, genom vilket vi blir frälsta" (Apg. 4:12). "Den som tror på honom blir inte dömd, men den som inte tror är redan dömd, eftersom han inte tror på Guds enfödde Sons namn" (Joh. 3:18).

Varför är Kristus den ende sanne Frälsaren? Därför att han är den ende som har sonat för alla människors alla synder. På grund av synden står alla människor under Guds fördömelse. Men på grund av Kristus är alla människor frikända och förklarade rättfärdiga. Han har åstadkommit en fullkomlig försoning för varje människa när han blev en helig ställföreträdare för alla människor. Han levde ett fullkomligt liv utan synd och blev straffad för alla människors alla synder genom sitt lidande och sin död på Golgata kors. Därför är han den ende sanne Frälsaren och evangeliet om rättfärdiggörelsen för Kristi skull allena är det enda budskap som kan frälsa världen. Detta är en absolut sanning som är sann för alla människor i alla tider. Det var sant på Jesu tid och det är sant idag och det kommer att vara sant till historiens sista dag.

Alla människogjorda religioner lär att människan måste frälsa sig själv på ett eller annat sätt. De lär att gud eller gudar eller någon annan auktoritet måste tillfredsställas av människans egna gärningar. Därför är den kristna religionen unik, eftersom den lär frälsning av nåd utan laggärningar (Rom. 3:28; Ef. 2:8,9).

Ja, Jesus är den enda vägen till himlen. Det finns ingen annan väg. Tanken att alla religioner leder till himlen eller att vi alla dyrkar samma Gud men bara kallar honom med olika namn, är en lögn som fördärvar själen. Postmodernismen idag fördömer i själva verket kristendomen för att den hävdar att bara Jesus är vägen till himlen.

Postmodernismen tror att det är bättre för en människa att ha en variation av religiös tro än bara en. Men Bibeln är klar. Jesus är den enda vägen till himlen. Vilken tröst det är för människor av alla åldrar att låta sin tro vila vid Guds löfte att ”den som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv” (Joh. 3:16). Kristendomen är den fullkomliga religionen, eftersom den ger oss Jesus som är den enda vägen till himlen.¹⁴

5. Läran om Guds universella rättfärdiggörelse är drivkraften bakom vårt missionsarbete

Vad är det som driver oss att nå ut med evangeliet? Vi skulle kunna säga att det som framför allt driver oss är Kristi befallning: ”Gå ut i hela världen och predika evangelium för hela skapelsen” (Mark. 16:15). I en mening är det korrekt att säga att vi drivs till vårt missionsarbete av det faktum att Kristus ger en sådan klar befallning att vi ska missionera. Men å andra sidan måste vi också påpeka att en befallning i och för sig inte ger den rätta motivationen. Professor Kuske säger om detta:

Om jag är rädd att den som gav mig befallningen kommer att klubba ner mig om jag inte lyder honom, kommer det att vara fruktan som motiverar mig att göra vad han säger. Om den som ger mig order också erbjuder mig en belöning för lydnad, då kan det mycket väl vara belöningen som motiverar mig. Om den som ger mig order är en som jag beundrar, kommer min beundran att motivera mig. Om den som ger mig order tillägger att min lydnad kommer att gagna många människor, kan det vara min generositet och broderliga välvilja som motiverar mig. Om den som ger mig order är en som har gjort mig oändligt mycket gott, kan det vara min känsla av tacksamhetsskuld som motiverar mig att handla.¹⁵

Vad är det då som driver oss att lyda Kristi missionsbefallning? Paulus uttrycker det mycket enkelt i 2 Korintierbrevet 5:14: ”Kristi kärlek driver oss...” Sedan fortsätter han omedelbart: ”eftersom vi är övertygade om att en har dött i allas ställe, och därför har alla dött”. Med andra ord, visshet om Guds universella och objektiva rättfärdiggörelse för Kristi skull är vår drivkraft. Vi ser hur Kristus har älskat alla män-

¹⁴ Lange, s. 23.

¹⁵ Kuske, s. 9.

niskor så mycket att han var villig att offra sitt eget liv på korset för alla deras synder. Denna kärlek har vi själva erfarit. Också våra många synder har han burit på korsets trä därför att han älskade oss så mycket. Vi har träffats av evangeliet och detta glada och tröstande budskap har gjort något med oss.

Vad är följderna av detta? Paulus formulerar det så här i vers 16: "Därför känner vi inte längre någon på ett ytligt sätt" (efter vår köttsliga värdering). Det betyder: "Vi ser inte längre på människor som man eller kvinna, bunden eller fri, jude eller hedning, rik eller fattig, svart eller vit, ung eller gammal, sund eller osund, bildad eller obildad, vacker eller ful. Nej, vi ser varje person som en som har blivit tvättad i Jesu blod och rättfärdiggjord."¹⁶ Därför att Kristus har älskat alla människor så mycket att han var villig att dö i deras ställe kan vi inte göra någon skillnad när vi ser på människor. Om hans kärlek sträcker sig till alla människor och om han dog för alla, kan vi inte utesluta någon från vår predikan av evangeliet. Han älskar alla människor, därför måste vi gå till alla människor och predika evangeliet. Hans kärlek för alla är den inre drivkraften som tvingar oss.

Det är en stor tröst att veta att Kristus har burit alla människors synder på korsets trä och lidit straffet för dem alla. Just detta faktum ger oss en stor tillförsikt när vi går för att predika evangeliets glada budskap för hela världen. Hur skulle vi kunna ha tillförsikt i vårt predikande, om vårt budskap bara innehöll en begränsad förlåtelse eller en förlåtelse som bara gällde vissa människor, inte alla? Men den heliga Skrift säger att Gud har förklarat alla människor rättfärdiga och för Kristi skull förlåtit alla människor deras synder. Detta faktum ger vårt missionsarbete den rätta motivationen.

Temat för det budskap vi ska nå ut med är Guds universella rättfärdiggörelse. Vilket privilegium det är att få förkunna detta budskap för världen! Vilken glädje det är att få berätta för människor om vår Gud som älskar världen så högt att han förlåter dem alla deras synder för Kristi skull! Vilken tillförsikt vi har att detta är det budskap som världen främst av allt behöver! Vilken tröst detta budskap är för var och en av oss, ung och gammal, man och kvinna, vilket folk vi än tillhör, vilken färg vår hud än har, vilket språk vi än talar! Amen.

---

¹⁶ Kuske, *ibid.*

Litteraturförteckning

- Becker, Siegbert W.: *Universal Justification, i Our Great Heritage, vol. 3*, Milwaukee, Northwestern Publishing House, 1991.
- Bivens, Forrest L.: *Getting the Right Message Out – And Getting It Out the Right Way*, www.wlssays.net.
- Concordia Triglotta*, St. Louis, Concordia Publishing House, 1921.
- Koehler, Edward W. A.: *A Summary of Christian Doctrine*, St. Louis, Concordia Publishing House, 1971 (reprint).
- Kuske, David P.: *Making Use of Our Lutheran Heritage – "Objective Justification" i Our Mission Outreach Based on an Exegesis of 2 Corinthians 5:18-19*, www.wlssays.net.
- Lange, Lyle W.: *God So Loved the World, A Study of Christian Doctrine*, Milwaukee, Northwestern Publishing House, 2005.
- Mueller, Wayne D.: *Justification, i People's Bible Teachings*, Milwaukee, Northwestern Publishing House, 2002.
- Pieper, August: *The Proper Distinction of Law and Gospel and Its Application For Pure Teaching and Spiritual Life, i The Wauwatosa Theology, Vol. II*, Milwaukee, Northwestern Publishing House, 1997.
- Pieper, Francis: *Christian Dogmatics, vol. II*, Saint Louis, Concordia Publishing House, 1951.

Min klippa, min frälsning, min borg, min tillflykt, min ära

Endast Gud är min klippa och min frälsning, min borg, jag ska inte vackla. Hos Gud är min frälsning och min ära, min starka klippa, min tillflykt har jag i Gud” (Ps. 62:2-3, 7-8).

Min klippa

Endast Gud är min klippa, bekänner David. Inget människobarn, inte Petrus och ännu mindre påven! ”Människobarn är bara en vindpust” (Ps. 62:10). Men Jesus från Nasaret, Människosonen, Davids son, han är Messias, den levande Gudens Son och därmed HERREN själv, den sanne Guden. ”*Från honom kommer min frälsning. Endast han är min klippa och min frälsning*”, min och den kristna församlingens klippa och frälsning. Jesus sa till sina lärjungar: ”Och ni, vem säger ni att jag är?” Genom Guds under (”kött och blod har inte uppenbarat detta för dig”) bekänner Petrus och med honom den kristna församlingen: ”Du är Messias, den levande Gudens Son” (Matt. 16:15-17).

Mose sjunger i sin avskedssång: ”HERRENS namn ska jag förkunna, ge ära åt vår store Gud. *Han är Klippan*, fullkomliga är hans gärningar, ty alla hans vägar är rätta. En trofast Gud utan svek, rättfärdig och rättvis är han” (5 Mos. 32:3-4). I anslutning till Davids ord i Psalm 110:1 frågade Jesus fariseerna: ”Om nu David kallar honom HERREN (grundtexten har *Kýrios* en omskrivning för Guds namn JHVH), hur kan då Messias vara Davids son?” Matteus kommenterar: ”Ingen kunde svara honom ett ord” (Matt. 22:45f). Men den kristna församlingen vet, för den har lärt känna inkarnationens hemlighet: ”I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud och Ordet var Gud.” ”Och Ordet blev kött och bodde bland oss” (Joh. 1:1,14). Ängeln sa till Josef: ”Barnet i henne har blivit till genom den helige Ande” (Matt. 1:20). När Maria sa

till ängeln: "Hur ska detta kunna ske? Ingen man har rört mig", svarade ängeln: "Den helige Ande ska komma över dig, och den Högstes kraft ska vila över dig. Därför ska också barnet kallas heligt och Guds Son" (Luk.1:34-35).

Min frälsning

Med Paulus bekänner varje kristen: "Jag vet att i mig, det vill säga i mitt kött, bor inte något gott" (Rom. 7:18). Ingen människa kan tvätta sitt hjärta rent från all synd och synden skiljer oss från Gud. Vem kan då bli frälst? "Jag arma människa! Vem ska frälsa mig från denna dödens kropp?" (Rom. 7:24). David ger svaret: "*Endast Gud är min frälsning, hos Gud är min frälsning.*" Utan Messias ställföreträdande gottgörelse finns ingen frälsning. Det har Jesaja profeterat om: "Han var genom-borrade för våra överträdelsers skull, slagen för våra missgärningars skull. Straffet var lagt på honom för att vi skulle få frid, och genom hans sår är vi helade" (Jes. 53:5). "Det folk som vandrar i mörkret ska se ett stort ljus... Ty ett barn blir oss fött, en son blir oss given" (Jes. 9:2,6). Johannes skriver: "Inte sände Gud sin Son till världen för att döma världen utan för att världen skulle bli frälst genom honom. Den som tror på honom blir inte dömd, men den som inte tror är redan dömd, eftersom han inte tror på Guds enfödde Sons namn. Och detta är domen: ljuset kom till världen och människorna älskade mörkret och inte ljuset, eftersom deras gärningar var onda" (Joh. 3:17-19).

Patriarken Jakob kallade samman sina söner på sin dödsbädd och sa: "Kom hit till mig, så ska jag tala om vad som ska hända er i kommande dagar" (1 Mos. 49:1). Så profeterar han om vad som ska hända sönerna, bl.a. att Messias ska komma från Juda stam (vers 10), och han bekänner: "HERRE, jag väntar på din frälsning!" (vers 18). Hjälp och räddningen finns nämligen hos "Herden, Israels Klippa" (vers 24). Det glöms ständigt bort. Därför ber David: "Säg till mig själ: 'Jag är din frälsning'" (Ps. 35:3).

Min borg och min tillflykt

Om och om igen betonas i Psaltaren att HERREN är vår borg, dvs. vår säkra tillflykt undan fiendens alla brinnande pilar. "Om inte HERREN vore min hjälp skulle min själ snart bo i det tysta." "HERREN är för mig en borg, min Gud är min tillflykts klippa" (Ps. 94:17,22). "I HERREN har jag min tillflykt och min borg, min Gud som jag förtröstar

på” (Ps. 91:2). ”Salig är den människa som flyr till honom” (Ps. 34:9). ”Gud är vår tillflykt och vår starkhet, en hjälp i nöden, väl beprövad. Därför ska vi inte frukta, om än jorden skakar och bergen störtar ner i havsdjupet” (Ps. 46:2-3).

Min ära

Det hebreiska ordet för ära och härlighet (*kavód*) hör samman med ett verb som betyder ”ha tyngd”. Den som har tyngd är helgjuten, fri från synd, i motsats till den som är ihålig, lättviktig, syndig, lik agnar som vinden för bort (Ps. 1:4). Alla människor är ihåliga, lättviktiga, syndiga. De saknar *kavód*, Guds ”ära, härlighet”. ”Människobarn är bara en vindpust” (Ps. 62:10). ”Alla har syndat och saknar Guds härlighet” (*dóxa*, grekiskans ord för hebreiskans *kavód*) (Rom. 3:23).

”Hos Gud är min frälsning och min ära” (Ps. 62:8). ”Om Abraham förklarades rättfärdig på grund av gärningar, då har han något att berömma sig av – men inte inför Gud” (Rom. 4:2). Vår berömmelse, vår ära, vår rättfärdighet är HERREN. ”Detta är det namn man ska ge honom (Davids rättfärdige telning): *HERREN vår rättfärdighet*” (Jer. 23:6). ”Så finns nu ingen fördömelse för dem som är i Kristus Jesus” (Rom. 8:1). ”Min själ ska berömma sig av HERREN” (Ps. 34:3). ”För min del vill jag aldrig berömma mig av något annat än vår Herre Jesu Kristi kors” (Gal. 6:14). ”Frälsningen och äran och makten tillhör vår Gud” (Upp. 19:1). ”Jag vill sjunga till HERRENS ära och lova honom” (Ps. 27:6).

SE

Frågor och svar

Jeremia 20:13-14

Fråga: Hur kan profeten Jeremia säga i ena ögonblicket: "Sjung till HERREN, ty han räddar den fattiges själ ur de ondas hand", och sedan i nästa: "Förbannad vare den dag då jag föddes!"?

Svar: Det har att göra med hans fokus. När han fokuserade på HERREN och hans stora kärlek, blev han glad. Men när han riktade uppmärksamheten på sig själv, blev han förtvivlad. Jeremia säger om det egna hjärtat: "Bedrägligare än allt annat är hjärtat, det är obotligt sjukt" (Jer. 17:9). Det ger ingen trygghet, hjälp och glädje inför yttre nöd. "Men välsignad är den man som förtrostar på HERREN, den som har HERREN till sin förtröstan", säger samme profet (Jer. 17:7).

Lagens krav riktar blicken mot oss själva och avslöjar vår oförmåga att uppfylla lagens krav för evigt liv. "Bokstaven (lagen) dödar", skriver Paulus. Evangeliet däremot innehåller inga krav och fokuserar uteslutande på Guds oförtjänta nåd och frälsning genom Messias, den levande Gudens Son. När vi hör om och ser på HERREN och hans ställföreträdande gottgörelse för oss blir vi glada och vill lovprisa honom.

Vad ska hända med jorden?

Fråga: Jag växte upp som ett Jehovas vittne men avföll när jag gifte mig. Min syster har försökt vinna mig tillbaka. Vi diskuterade för en tid sedan om de troende kommer till himlen eller kommer att stanna här på jorden efter Kristi återkomst. Men kommer jorden att finnas kvar eller kommer den att förstöras? Min syster säger att vi ska bo på jorden.

Svar: Det finns en rad bibelställen som talar om vad som ska hända med jorden. Sammanfattar vi den information som dessa bibelställen ger kan vi besvara frågan med att på den yttersta dagen ska det nuvarande universum (himmel och jord) förstöras och ersättas av en ny himmel och en ny jord. Börja med att studera Ps. 102:26-28 (och Heb. 1:10-12), 2 Pet. 3:10-12, Matt. 24:35 och Upp. 21:1.

Det som har diskuterats en del under den kristna kyrkans historia är om nuvarande himmel och jord ska utplånas och sedan ersättas med nya himlar och en ny jord av helt annan materia eller om nuvarande himmel och jord förvandlas och totalt omskapas under användning av samma materia. Eftersom Bibeln använder formuleringarna "vid pånyttfödelsen" (Matt. 19:28) och "skapelsen ska befrias från sitt slaveri under förgängelsen" (Rom. 8:21), föredrar många bibelforskare den sistnämnda tolkningen. Men skillnaden mellan de båda tolkningarna är inte stor. Vi väntar på och ser fram emot "nya himlar och en ny jord" som är dramatiskt annorlunda än den som vi nu känner.

Jehovas Vittnen betonar att de trognas framtid är på just den här jorden och gör inte rättvisa åt de bibelställen som talar om att den här jorden ska förstöras och ersättas (eller grundligt omskapas). De har många andra och värre lärofel som gör oss bedrövade. De förnekar det villkorslösa evangeliet om Jesus Kristus och Guds treenighet, likaså det eviga helvetet för dem som förkastar evangeliet.

Att vara i himlen, i full gemenskap med Gud, och leva i de nya himlarna och den nya jorden hör samman. Att vara i den himmelska härligheten och att leva i de nya himlarna och den nya jorden är två sätt att beskriva samma eviga och glädjefyllda liv i Guds gemenskap som Kristus har vunnit åt oss och som vi ivrigt ser fram emot.

Nya himlar och en ny jord

Fråga: Jag har svårt att förstå Jesaja 65:17-25. Vers 18 och 19 talar om ett Jerusalem med *evig* fröjd och jubel, utan gråt och klagan. Men i vers 20 talas om död.

Svar: När det gäller Jesajas och andra profeters profetior är det två saker som vi bör tänka på. *För det första:* Syftar profetian på en enda händelse (s.k. direkt profetia) eller på mer än en händelse, *en* som är en preliminär uppfyllelse och *en* som är den fulla uppfyllelsen? Jesajas profetior om Israels framtid handlar om den babyloniska fångenskapen, återkomsten från Babylon, Messias ankomst och den nytestamentliga tiden samt den slutliga domen. Frälsningsprofetierna har en trefaldig uppfyllelse: återkomsten från Babylon, Messias första ankomst och Messias andra ankomst till den slutliga domen över Guds fiender och den slutliga välsignelsen för Guds folk. När Jesaja skriver att vargar ska gå i bet med lamm och lejon äta halm som oxar (vers 25), syftar han då bara på de

nya himlarna och den nya jorden efter domedagen eller syftar han också bildligt på de messiasstroendes frid under den nytestamentliga tiden? Också på det sistnämnda. När Jesus profeterar om domen enligt Matteus 24, talar han likaså både om Jerusalems fall år 70 e.Kr. och världens slut utan att dra en skarp gräns mellan dessa båda händelser. Domen över det otroende Israel kommer i två steg som är skilda åt tidsmässigt men inte innehållsmässigt: den slutliga domen förebådas av Jerusalems fall år 70 och är den fulla uppfyllelsen av denna profetia.

För det andra: Profeterna använder ofta termer som hör ihop med den slutliga domedagen när de talar om Guds domar i tiden under historiens gång. En dom i tiden kan beskrivas som att solen mister sitt sken etc. När vårt eviga hem beskrivs hämtas ofta bilder från Israels historia: hästar med bjällror, sabbatsfirande, frambärande av offer, en vattenrik trädgård, Karmels och Sarons prakt etc.

Så hur förhåller det sig då med Jesaja 65? Profetian om nya himlar och en ny jord (65:17-25) syftar primärt på vårt eviga hem. Det beskrivs med ett språkbruk hämtat från det jordiska livet. Men en hänsyftning också på en partiell uppfyllelse redan i detta livet genom den frid och välsignelse som de troende äger tack vare evangeliet kan inte uteslutas. Profeten drar ingen skarp gräns mellan den nytestamentliga kyrkan här i världen och den triumferande kyrkan i evigheten. Profeterna skildrar ofta framtiden, som redan nämnts, utan att tydligt dela upp vad som hör samman med Messias första respektive andra ankomst.

Verserna 20-23 beskriver inte den fullkomliga saligheten i himlen utan den framtida nytestamentliga församlingen som står under Herrens särskilda omsorg och beskydd. ”De är en avkomma, välsignad av Herren”. Det betyder inte att de nytestamentliga troende aldrig drabbas av lidande eller tidig och plötslig död. Gud lovar inte här att varje troende ska bli 100 år utan att varje troende i hans kyrka är välsignad av Herren och står under hans nådiga beskydd. ”För dem som älskar Gud samverkar allt till det bästa”, skriver Paulus (Rom. 8:28). Slutverserna (65:24-25) understryker att de troende lever av Guds ord i bönegemenskap med Herren som hör och besvarar deras böner om hjälp redan innan de ropat. Med ett målande bildspråk om vargar och lamm beskrivs den frid som tack vare Messias råder i deras hjärtan. Både den stridande och lidande kyrkan här i världen och den triumferande kyrkan i himlen äger ”Guds frid som övergår allt förstånd” (Fil. 4:7).

SE

Utblick över samtiden

”Har aldrig sett något liknande”

Det är Einar Ekehovd - en av norska OAS-rörelsens ledare - som säger detta. Han har bevistat den s.k. helandeväckelsen i Lakeland, Florida, enligt *Dagen* 22-05-08. Med två ord sammanfattar han sina intryck från besöket: ”helighet och härlighet”. Ekehovd säger: ”Det som händer där innebär en stor förändring. Tecken och under har blivit det normala. För första gången såg jag med egna ögon blinda få synen tillbaka och människor som fötts döva få full hörsel. Det skedde både på scen och i bänkraderna. Och inte bara på Todd Bentleys kvällsmöten. Det hände lika mycket på förmiddagarna med andra talare.”

Nu har Ekehovd tillsammans med andra ledare för OAS sett att denna ”väckelse” också är på väg till Norge. Han säger att särskilt bland de yngre finns det ett behov av ett inre liv. Han fortsätter: ”Det som sker involverar många kyrkor. Majoritetskulturen är så kristendomsfientlig att vi kristna närmar oss varandra.”

Vem är då denne *Todd Bentley* som leder helandeväckelsen i Lakeland? På hans hemsida kan man läsa att då han som 22-åring arbetade på ett sågverk visade Gud honom att det skulle komma en stor väckelse. Han fick se in i himlen och en massa underbara saker om framtiden. Nu uppträder han på sina möten, inför påslagna TV kameror och i direktsändning. Tatuerad och piercad, enligt honom själv på Jesu befallning, talar han fort och engagerat med stort självförtroende. Han börjar med att förutsäga vad som kommer att ske av under och helanden under kvällen. Och i enlighet med hans profetia kommer det fram blinda, döva och cancersjuka människor för att bli botade. Väl framme hos honom får de möta hans ”touch” som gör att de faller omkull på golvet och ropar och skakar i väldiga konvulsioner. De värst drabbade får en filt över sig och enligt Bentley är det mötet med den helige Ande som

slår omkull dem. Det har hänt att den helige Ande har slagit så hårt att man t.ex. har tappat en tand, men det är en liten förlust i förhållande till den väldiga kraft man får av det mötet. På ett videoklipp från ett av mötena kan man se hur människor kravlar omkring på golvet ömsom skrikande, ömsom skrattande. I det kaos som uppstår står Todd Bentley själv och ropar "bam, bam, bam" eller "hey, hey hey"! Hela tiden bär han mikrofonen med sig och uttalar underliga besvärjelser och vädjande säger han: "Fixa det här, Gud!"

Under senare år har vi vant oss vid dessa "väckelser". De kommer i vågor och här och där uppträder dessa profeter med sina under. Deras uppträdande bevisar det kaos som råder inom den yttre kristenheten och en närmast smärtsam okunnighet om vad kristendom är. Vad som däremot får anses ytterst märkligt är att Einar Ekehovd som kallar sig lutherskt kristen inte omedelbart har förmåga att avslöja detta förfärliga skådespel. Är det verkligen så illa med OAS-rörelsen att deras ledare låter sig imponeras och står och gapar inför sådant? Där "tecken och under har blivit det normala" finns inte längre några referenser. I Bibeln beskrivs alltid undren som under och förblir det. Aldrig, varken på Bibelns tid eller under kyrkans historia, har det betraktats som "normalt" att blinda får sin syn, spetälska blir rena etc. Men i Lakeland hör det till det "normala" och OAS-ledaren har aldrig sett något liknande och kallar det "helighet och härlighet". När faraos spåmän gjorde stora ormar av sina stavlar var det säkert de som imponerades av det! Det ligger i magins natur att imponera.

Samtidigt som den "lutherska" OAS rörelsen tappar hakan inför Lakelandundren är det faktiskt en hel del inom de reformerta rörelserna som ställer sig kritiska till detta både på hemsidor och i insändare. Det är ju i alla fall så långt ett friskhetstecken. När majoritetskulturen är kristendomsfientlig vill OAS närma kyrkorna till varandra. Det vore betydligt klokare om man strävade efter att närma sig Bibelns undervisning om hur man ska bemöta den värld som utan evangelium går förlorad för evigheten. Blinda fick sin syn i Lakeland, men de andligt blinda fick ingen hjälp. Enligt Bibeln är utgången given då en blind ska leda en blind. Det är inte bara bland de unga det finns behov av inre liv. Behovet är lika stort hos både unga och gamla. Betyder inte missionsbefallningen att det är vad Jesus befallt som ska förkunnas för just den värld som är lite för intelligent för att låta sig "omvändas" av en förvirrad skådespelare?

”Kom ketchup så går vi”

Orden är från den föreläsning Jonas Gardell höll i samband med sin promovering till hedersdoktor i Allhelgonakyrkan i Lund. *Sydsvenska Dagbladet* 30-05-08 återger en del av föreläsningen som avslutades med stående applåder från publiken i den fullsatta kyrkan. Enligt artikeln har aldrig en promoveringsföreläsning hållits inför en så stor församling. Vad handlade då denna märkvärdiga föreläsning om? *Om Jesus*, vilket också är temat för hans kommande bok med samma titel. Hans förra bok handlade *Om Gud*. Nu kan han som teol.dr ta sig an dessa stora ämnen vilket ger lite mer tyngd än när en vanlig underhållare eller ”stå-upp-komiker” gör det, åtminstone inför fakulteten i Lund.

Enligt samma artikel är den nya boken i likhet med den förra faktagranskad av teologiska fakulteten, vilket säger mer om fakulteten än om Jonas Gardell. Han har omprövat sin Jesusbild och det har tydligen charmat fakulteten så att man som tack för det ger honom doktorshatten. Det hör knappast till vanligheten att professionella cyklare utnämns till doktorer, men på rekommendation av herrar Fredrik Lindström, Samuel Byström och en f.d. ärkebiskop i Svenska kyrkan skrudades han i doktorshatten.

I sin föreläsning talar han om sin nyupptäckta Jesusbild och då han kommer till Jesu ord till den lame mannen: ”Stå upp, ta din säng och gå”, förvandlar han dessa ord enligt artikeln ”till det mer prosaiska, kom ketchup så går vi”. Och Jesus ställde, enligt dr Gardell, inga krav på syndaren att sluta synda, istället handlar det om att se människan som hon är. Och säga: ”Gör något annat av ditt liv. Ta din säng och gå. Kom ketchup så går vi.”

Iförd svart T-tröja, svarta byxor och gymnastikskor gående framför altaret i kyrkan ”bjöd han på sig själv och sina funderingar”. Han berättade om sin uppväxt i en frikyrklig familj och där var trosfrågorna enkla. Man trodde helt enkelt på en Jesus så som kyrkan framställde honom. Men nu har Gardell kommit till insikt om att Jesus är en helt annan person. ”Han är inte en vacker, vit man med brunt hår, skägg och jämna tänder utan en fattig hantverkare, tandlös och åldrad i förtid och analfabet. ’Står ni ut med det?’ Och vad betyder det att han var guds son? Hur blev han det? Vi måste börja ställa frågor innan vi ger självsäkra svar.” Så beskriver den nyutnämnde doktorn sin nya och insiktsfulla Jesusbild!

Lika respektlös som han är inför Bibelns Jesus, är han inför den nypå-satta hatten. Den ska bara sitta på då han tillsammans med en väninna

besöker krogen. Sen hamnar den i barnens utklädningslåda, säger han. De frågor som gäller Jesu person och hans uppdrag i världen besvaras nu av den nyblivne doktorn med den insikt han inhämtat från egna funderingar och är förstås befriade från den självsäkerhet han mötte i sin barndoms jesusbild! Vad det är som gör att en institution ger sin utmärkelse till en sådan "forskningsprestation" kan man endast spekulera över. Forskningsresultatet blir föga mer än en "gycklarshow" och det är kanske det som är meningen. Stående ovationer och folkets jubel är som regel avslutningen på en sådan föreställning.

Middag med avbrott

I samband med den högtidsmiddag som serverades vid Gardells doktorspromovering fick professorn i genusvetenskap Tiina Rosenberg ett raseriutbrott, enligt *Sydsvenskan.se* 02-06-08. Professor Rosenberg blev rasande då ett av de underhållande banden i en sång drev med den s.k. 68-rörelsen. Hon känner sig synnerligt befryndad med denna rörelse. Hon avbryter mitt i middagen och går fram till scenen och efter förfärliga besvärjelser över bandet rusar hon ut ur salen. Allt detta gör hon inför femhundra inbjudna gäster. Enligt samma artikel säger en av deltagarna i bandet: "Jag har många härliga minnen från Stora salen, men det här tar priset."

Universitetsrektor Göran Bexell säger i en intervju att då man är på en akademisk fest får man vara beredd på det mesta. Nu hoppas han att uppståndelsen kring professors uppträde ska "blåsa förbi" och han vill inte förstora det här. Bexell var en av dem som satt kvar efter professors utbrott på det som han tidigare under kvällen kallat för "festernas fest" i den akademiska världen. Han hoppas också att det inte ska gå ut över hennes verksamhet som pågår på Centrum för genusvetenskap. "Det är en väldigt bra verksamhet", säger han. Men den teologiska fakultetens verksamhet är säkert minst lika bra och tillsammans verkar det som om de kunde tillföra åtminstone "show business" en del. Där lyckades professor Rosenberg med det viktigaste för den branschen att skapa uppmärksamhet, mer värd än efterrätten.

Konfirmandpräst kritiserar för abortvideo

Prästen Halvar Sandell visade en abortfilm på ett konfirmandläger i Björkebo, södra Finland enligt *Dagen* 22-06-08. Han har blivit kritiserad av både prästkolleger och läkare som menar att filmen är opassande

för ungdomar. En läkare menar t.ex. att då det i filmen visas ett kirurgiskt ingrepp är det något som inte förekommer så ofta. Mer än hälften av aborterna är medicinska, menar han. Barnombudsmannen uttalar sig för Hufvudstadsbladet om det olämpliga i att visa en film som inte godkänts av Statens filmgranskningsbyrå. Sandell har anmälts till domkapitlet av ungdomarnas föräldrar.

Ungdomarnas reaktion på filmen visar att de reagerar med ett känsligt samvete och den sundhet som är betecknande för ett oskadat känsloliv. Att flertalet aborter sker med hjälp av mediciner saknar betydelse i sammanhanget. Det är avbrytandet av ett liv som är det smärtsamma att se, inte metoden.

En kyrkoherde i Österbotten säger att Sandell har gått över alla gränser. Här i Sverige talar företrädare för Svenska kyrkan med förkärlek om betydelsen av att vara just gränsöverskridande men det gäller kanske inte den sortens gränser. Sandell vill säkert sätta gränser genom att visa filmen. Gränsen mellan liv och död bestämmer bara Gud, han som ger liv och som förbehåller sig rätten att avbryta det. Han säger: "Du ska inte mörda!" Luther gör utläggningen att vi inte ska skada vår nästa utan hjälpa honom till liv och hälsa. Kanske Sandell ville lära sina ungdomar vad det innebär i praktiken? Det kan innebära att man måste sätta vissa gränser och passera andra!

Påven ber om ursäkt

Påven Benedictus XVI har besökt Australien och i samband med sitt besök passade han på att be om ursäkt för sexuella övergrepp som vissa präster inom den katolska kyrkan gjort sig skyldiga till, uppger *Svenska Dagbladet* 19-07-08. Det är främst småpojkar som varit offer för prästernas övergrepp som har pågått i många år. Vid evenemanget *World Youth Day* som samlar katoliker, främst ungdomar, från hela världen passade påven på att framföra sin kyrkas ursäkt för dessa övergrepp. En företrädare för offren förevisade en lista med 107 namn på fällande domar för övergrepp begångna inom kyrkan, uppger artikeln. Men det finns uppgifter om att det kan röra sig om tusentals offer eftersom det bara är ett fåtal som går till rättegång. Vid sitt USA-besök tidigare i år har påven framfört sin ursäkt mot liknande övergrepp begångna där. Han har också sagt att dessa prästers handlingar har skadat den katolska kyrkan.

Självklart måste den katolska kyrkan ta sitt ansvar för dessa offer. Här räcker det inte med en bön om ursäkt. För övrigt är det omöjligt att

ursäktat ett så vidrigt handlande överhuvudtaget. Hur har påven tänkt sig att man i fortsättningen ska undvika liknande övergrepp? Hur ska hans kyrka ersätta skadan och ta hand om dem som utsatts för prästernas förfärliga handlingar? Vad blir påföljden för prästernas gärningar? Detta skadar inte bara den katolska kyrkan utan också de kyrkor som står beredda att ingå gemenskap med påven. Inser dessa kyrkor vilken skam det drar över alla som bekänner sig till påvens kyrka?

Då han vid avslutningsmässan talade inför femhundra tusen människor vid konferensen i Sydney, vädjade han till ungdomarna att de skulle bli "kärleksbudbärare". Detta skulle vara ett hinder för den "andliga öknen" som breder ut sig, sa han. Det sägs ingenting om där fanns någon som ställde frågor om vad som orsakat denna andliga ökenspridning. Inte heller om vad "kärleksbudbärarna" skulle säga till offren för prästernas övergrepp, enligt *dn.se* 20-07-08.

Det vilar ett tungt ansvar på den som kan tala till så många ungdomar på en gång. Han kunde tagit tillfället i akt och påmint dessa vilsna ungdomar om hur Gud älskade världen så högt att han utgav sin ende Son i döden för den. Han kunde visat på den kärlek som verkligen avviker från hänsynslösa präster och andra i maktposition som utnyttjar sitt överläge. Han kunde talat om den kärlek som inte söker sitt, som är utgivande och uppoffrande. Men den kan endast frambringas av det som påven är totalt främmande för, nämligen det rena, villkorslösa evangeliet. Endast det kan förhindra den andliga öknen globala utbredning.

AS

S:t Johannes evangelisk-lutherska församling i Vasa

Kyrkpressen nr 32/08 inleder en artikel med orden: "Sex personer som skrivit sig ur kyrkan bildar egen församling." Lite längre fram i artikeln säger ordföranden David Åkerlund: "Vi bildar församling för att kunna fira nattvard." Frågorna som då infinner sig är: Kan man inte fira nattvard i den finska statskyrkan år 2008? Är denna lilla grupp en kättersk utbrytning eller har de bildat sin församling på Bibelns och bekenntelsens grund?

Kyrkpressen själv hjälper oss att ge svaret i annan artikel i samma nummer av tidningen. Där diskuteras det om prostén Liisa Tuovinen har utfört en välsignelseakt i en av kyrkan hyrd lägergård, där Veera Lange och Annukka Matilainen blev ett par. Liisa Tuovinen vill inte kalla

det välsignelseakt utan förbön. Ja, t.o.m. ordet själavård förekommer. När Bibeln sätts åt sidan och de bibliska begreppen tappar sitt innehåll griper den moderna människan det ena halmstrået efter det andra. Själavård med inbjudna gäster blir ju bara löjligt. Ordstävets ”när Bibelns ord tas bort tar konsterna vid” besannas. Här har vi kättarna, de som avvikit från Bibeln och inte längre tar Guds ord på allvar. Självklart kan inte David Åkerlund fira nattvard tillsammans med dessa som spottar på Guds ord.

S:t Johannes evangelisk-lutherska församling har bildat sin församling på Bibelns grund. Den grunden är säker, eftersom själva hörnstenen är Kristus själv. Han ger nu alla de bibliska välsignelser och löften som efterföljelse av Ordet ger. Trots sin numerär säger Herren Jesus till Johannes församling i Vasa: ”Var inte rädd, du lilla hjord, ty er Fader har beslutat att ge er riket” (Luk. 12: 32).

En annan som kommer till tals i artikeln om S:t Johannes församling är den i konservativa kretsar kände Ola Österbacka. Inte efter 40 men väl 30 års ökenvandring har han fått till stånd det han så länge verkat för. Han får nu skörda frukterna av vad det innebär att hålla fast vid hoppets bekännelse. Ola Österbacka har under långa tider fått kämpa ensam och inte erhållit det stöd som man hade förväntat sig från Svenska Evangelieföreningen. I stället har stödet kommit från unga män ur laestadianrörelsen som insett faran av att stå kvar i falsk gemenskap. Deras klarsynthet har drivit församlingsbildningen framåt.

Församlingen får hyra en lokal i en källarvåning i Vasa för sina gudstjänster. Guds ord är kraftigt och verksamt där två eller tre är församlade i hans namn. Guds Ord är inte beroende av stora kyrkor eller katedraler. Luther säger att folk ofta leds vilse när de tittar efter de stora byggnaderna. Några tänkvärda ord av teologen W.A. Koehler får avsluta denna glädjande nyhet om församlingen i Vasa: ”Om Guds ords sanning skall utföra sin gudomliga avsikt måste det bli undervisat och mottaget precis som det är uppenbarat i den Heliga Skrift. Varje förändring och förvanskning påverkar oss människor. Ledd av felaktig information far människan vilse. Endast den sanna läran kan skapa den rätta tron i våra hjärtan och leda oss på den rätta vägen genom livet.”

Ingvar Adriansson

Gåvoredovisning

Gåvor till Stiftelsen Biblicum

Januari – juni 2008

Aina o Gunnar Klang, Luleå 300 kr, Anders Carlsson, Linköping, 300 kr, Per Balldin, Mellbystrand, 1000 kr, Per Balldin, Mellbystrand, 1000 kr, Birger Kvilhaugsvik, Avaldsnes, 275 kr, Brita Kullström, Täby, 165 kr, Claes Olofsson, Hudiksvall, 100 kr, Eskil Häggström, Hemmingsmark, 75 kr, Folke Backhans, Alingsås, 800 kr, Gert Lindell, Stockholm, 100 kr, Guido Frigeria, Katrineholm, 200 kr, Gunhild Gunnarsson, Ljungby, 1000 kr, Okänd 100 kr, Ulrika Kindstedt, Enskede, 100 kr, Raymond Backsjö, 100 kr, Raymond Backsjö, 100 kr, Hans-Olof Petersson, Pauliström, 300 kr, Jari Rättö, Märsta, 300 kr, Jostein Stokkeland, Krokkleiva, 225 kr, Jostein Stokkeland, Krokkleiva, 355 kr, Karin Andström, Umeå, 300 kr, Karolina Karf, 100 kr, Karolina Karf, 100 kr, Karolina Sanna Emilia Karf, 100 kr, Kjell Petter Bakken, Hafrsfjord, 175 kr, L o C Gunnarsson, Hamneda, 500 kr, Lars Isaksson, Huddinge, 200 kr, Lars Larsson, Fotskäl, 300 kr, Leif Meeland, 75 kr, Lennart Fällman, Nordmaling, 100 kr, Magnhild Häggström., Hemmingsmark, 500 kr, Mats Öhman, Visträsk, 50 kr, Ola Österbacka, 240 kr, Ole Sandlin, Piteå, 300 kr, Ove Bengtsson, Örkelljunga, 200 kr, Per Kårhammer, Värnamo, 1000 kr, Peter Vinterqvist, Bagarmossen, 100 kr, Folke Backhans, 800 kr, Raymond Backsjö, Falun, 100 kr, Raymond Backsjö, Falun, 100 kr, Raymond Backsjö, Falun, 100 kr, Robert Ahlström, V Frölunda, 200 kr, Simon Redegard, Bolmsö, 100 kr, Solveigh Depken, Knivsta, 300 kr, Thomas Erlandsson, Norrköping, 1000 kr, Thomas Wahlgren, Järfälla, 5000 kr, Tobias Waldemarsson, Norrköping, 300 kr, Tor Jakob Welde, 75 kr, Torbjörn Tallrot, Eskilstuna, 100 kr, Turid Welde, Håvik, 2275 kr, Ulla Peterson, Ljungby, 400 kr, Ulrik Gunnarsson, Ljungby, 100 kr, Ulrika Kindstedt, Enskede, 23 kr, Ulrika Kindstedt, Enskede, 263 kr, Vasti Jansson, Huskvarna, 100 kr.

Summa: 22 223 kr

Gåvor till gratisspridning

Januari – juni 2008

Anders Lindman, Göteborg, 200 kr, G oE-M Åström, Uppsala, 1000 kr, Gert Lindell, 100 kr, Gustav Åström, Uppsala, 500 kr, Ingemar Andersson, Åsljunga, 200 kr, Karolina Karf, 100 kr, Ulla Peterson, Ljungby, 400 kr.

Summa: 2 500 kr

Varmt tack för allt stöd! Klag. 3:31-32.